

Mn. Josep Maria Montiu de Nuix

**PANORÀMICA DE
SOLSONA I 28 BEATS MÀRTIRS (ROMA, 28-10-2007).**

**ORDE DEL CARME, CARMELITES DESCALÇOS,
CARMELITES MISSIONERES, GERMANS DE LES ESCOLES
CRISTIANES, GERMANS MARISTES.**

**TÀRREGA (15), CERVERA (12), BERGA (6),
MOLLERUSSA (3), BALSARENY (2), PUIG-REIG (1), SU (1)**

Dr. Josep Maria Montiu i de Nuiç, pvre
Notari per als màrtirs de la diòcesi de Solsona

**PANORÀMICA DE SOLSONA I 28 BEATS MÀRTIRS
(ROMA, 28-10-2007).**

ORDE DEL CARME, CARMELITES DESCALÇOS,
CARMELITES MISSIONERES, GERMANS DE LES ESCOLES
CRISTIANES, GERMANS MARISTES.

TÀRREGA (15), CERVERA (12), BERGA (6), MOLLERUSSA
(3), BALSARENÝ (2), PUIG-REIG (1), SU (1)

PRÒLEG

El dia vint-i-vuit d'octubre de dos mil set al Vaticà foren beatificats quasi cinc-cents màrtirs d'Espanya. Alguns dels beatificats tenien molta relació amb la nostra diòcesi: Carmelites del Seminari de Tàrrega i el P. Dorca, també de l'Orde del Carme. Aquests dotze religiosos, detinguts a Tàrrega, van rebre el martiri a Cervera.

És important constatar el fet que també alguns dels nous beats són fills de la diòcesi, concretament de Puig-reig i de Su. D'altres van rebre el martiri a Balsareny, localitat de la nostra diòcesi que aleshores pertanyia a la diòcesi de Vic. D'altres van residir de manera significativa durant una temporada a Berga, Mollerussa i Tàrrega. És bo recordar que els nous beats màrtirs pertanyien a congregacions ben antigues i arrelades als nostres pobles: Carmelites de l'Antiga Observança, la dels Carmelites Descalços, la de les Carmelites Missioneres, la dels Germans de les Escoles Cristianes i la dels Germans Maristes. En total són vint-i-vuit nous beats màrtirs relacionats amb la nostra diòcesi. Concretament: quinze d'ells amb Tàrrega, dotze amb Cervera, sis amb Berga, tres amb Mollerussa, dos amb Balsareny, un amb Puig-reig i un amb Su.

Amb motiu de la beatificació diverses congregacions religioses han organitzat actes de culte als nous beats i han fet algunes publicacions amb la finalitat de donar a conèixer el seu testimoni heroic de fe cristiana, d'amor i de bondat. Jo mateix, he recordat l'exemple i l'actualitat del seu testimoniatge en la meua comunicació pastoral "Els nostres màrtirs".

Com va dir-nos el Sant Pare Benet XVI avui, més que mai, és necessari proposar l'exemple dels màrtirs cristians a les noves generacions. A la diòcesi de Solsona, a més de celebrar als ja beatificats, cal continuar l'esforç i el treball entusiasta de recerca per aconseguir que sacerdots seculars, d'altres religiosos i també laics puguin, en un futur, arribar a ser declarats beats màrtirs.

El present escrit de Mn. Josep Maria Montiu, que ara presento, té dos objectius: 1) posar a l'abast de tothom una idea global sobre els nous beats màrtirs i la seva beatificació, indicant les fonts, elaborades per les congregacions religioses corresponents, i la bibliografia on es pot completar la informació i 2) recordar la necessitat de recollir els testimonis sobre aquells sacerdots seculars i laics, testimonis de la fe i possibles màrtirs.

+ Dr. Jaume Traserra, Bisbe de Solsona

ADVERTÈNCIA INICIAL

El present treball només pretent ser un recull d'informacions facilitades per les congregacions religioses dels carmelites descalços, dels carmelites de l'Antiga Observança, de les Carmelites Missioneres, dels Germans de les Escoles Cristianes i dels Germans Maristes. A ells el meu agraïment per la seva sol·licitud i disponibilitat per a poder conèixer els seus beats màrtirs.

FONTS UTILITZADES I ALTRA BIBLIOGRAFIA

- LÓPEZ-MELÚS, R. M. *Dieron razón de su fe. Diecisiete mártires del Carmelo de Cataluña*, Edita: Provincia carmelita de Cataluña, Gráficas Onda, Barcelona 2007, 302 pp.
- COLLDECARRERA, J. *Màrtirs carmelites de Catalunya del segle XX*, Edita: Pares Carmelites de Catalunya, Olot 2007, 64 pp.
- CONFERENCIA EPISCOPAL ESPAÑOLA, *Quiénes son y de dónde vienen. 498 mártires del siglo XX en España*, Edice, Madrid 2007, 524 pp. (Edita: María Encarnación González Rodríguez).
- BADIA-TORRAS, L. *Carmelites de l'Antiga Observança*, en IDEM, *Martirologi solsoní*, Ed. Claret, Barcelona 1988, 384 pp. (Edita: Delegació de Mitjans de Comunicació Social de la Diòcesis de Solsona).
- Dr. NOVELL-BALAGUERÓ, J. *La Parròquia i la vida religiosa de Tàrraga. Segle XX, I: 1900-1939*, Anfigraf, Tàrraga 2003, 311 pp. (Edita: Parròquia de Santa Maria de l'Alba de Tàrraga).
- SEGÚ-ROYA, J. M. *Hermanos mártires del proceso de Barcelona y Valencia. Distrito de Cataluña*, Edita Germans de les Escoles Cristianes, Barcelona 1999, 222 pp.
- *Lucas de San José Tristany i Pujol. Rasgos biográficos y bibliografía (1872-1936)*, en "Archivum Bibliographicum Carmeli Teresiani" 35 (Roma 1998) 227-312.
- CORREDERA-GUTIÉRREZ, E. *Páginas de historia marista. España 1936-1939*, Edelvives, Barcelona 1977, 959 pp.
- MORAL-BARRIO, J. J. *Vidas entregadas. Martirologio marista de España. Instituto de Hermanos Maristas*, Edelvives, Zaragoza 1977, 823 pp.
- BARRIUSO-MARTÍNEZ, T. *Hermano Laurentino, marista (1881-1936). Mártir de la Escuela Católica*, Edelvives, Zaragoza 2003, 356 pp.
- ALVAREZ, T. *Cuatro carmelitas misioneras*, Imprenta Monte Carmelo, Burgos 1994, 50 pp.

INTRODUCCIÓ

Sumari: 1) Els màrtirs, avui; 2) Martiri i amor; 3) Martiri i unió social; 4) Martiri i testimoni; 5) Gran beatificació

1) Els màrtirs, avui

Quan avui en dia l'Església catòlica diu que algú és un màrtir cristià, què vol dir amb això? Donem de la resposta a aquesta pregunta unes primeres pinzellades.

Per tal que algú sigui declarat màrtir cristià és del tot necessari que li hagin suprimit la vida. Però, a més a més, el màrtir cristià que pateix la violència que es fa contra la seva pròpia persona és, també, una persona que no lluita físicament contra els altres. Si un sant morís lluitant, avui en dia no el declararien màrtir. Així veiem màrtirs cristians que fan un petó als que els porten a matar, els abracen i pregunten per ells. Com Crist, el màrtir cristià és pacífic, no lluita, és bondat i amor. En una paraula: pau i bé.

No és màrtir cristià el que és assassinat per raons econòmiques, per exemple perquè és ric. Aquest podria ser sant o no ser-ho, però no un màrtir. No és tampoc màrtir cristià aquell a qui maten per raons polítiques. Aquest podria ser un sant o no ser-ho, però mai seria declarat màrtir. Així, doncs, la declaració de màrtir cristià ni té res a veure amb l'economia ni tampoc amb la política. Per ésser màrtir cristià és necessari que el matin per odi a la fe. El màrtir dóna la seva vida per Crist!

2) Martiri i amor

Si hi hagués màquines que retratessin el cor i féssim la fotografia del martiri de Crist, què hi trobaríem? La foto seria la d'un gran foc. És l'incendi d'amor del cor del bon Jesús. El cor martiritzat del diví Mestre és l'amor més gran. Ens ha estimat fins a l'extrem, fins a donar la vida per nosaltres.

Mai no entendrem el que són els màrtirs cristians si no hi sabem veure persones que moren estimant. La foto del màrtir cristià és també l'amor intens, l'amor màxim. El màrtir cristià és, doncs, ni més ni menys que una participació i reflex meravellós de l'amor preciós de Crist.

El Concili Vaticà II (LG 42) ens ho diu: "Donat que Jesús, el Fill de Déu, va manifestar el seu amor donant la seva vida per nosaltres, ningú no té més gran amor que el que dóna la seva vida per Ell i pels seus germans (...). Doncs bé, alguns cristians (...), van ésser cridats (...) a donar aquest suprem testimoni d'amor (...). Per tant, el martiri, en què el deixeble s'assembla al Mestre, (...) és estimat per l'Església com (...) la suprema prova d'amor".

3) Martiri i unió social

Sempre en la història humana hi ha llums i ombres. A més, sabem que hi ha ferides que no es curen per si soles ni sense humanitat. Per exemple, si un nen petit es fa mal i queda sol, plora desconsoladament, però si hi ha allí la seva mare, li cura a petons les ferides i queda solucionat el seu problema.

Ja que en la societat sempre poden brollar ombres, una gran concòrdia no és fàcil. Per a aconseguir-la no n'hi ha prou amb paraules, fan falta també testimonis. Crist i els màrtirs cristians es troben en aquesta línia: medicina per a curar les ferides socials.

Crist va patir maltractaments i un dolor molt gran. Però la seva llum i el seu amor han estat més forts que la nit fosca del mal. La seva resposta a l'odi no ha estat la del lleó sinó la de l'heroic anyell que amb amor uneix i venç el mal amb el bé.

Així, doncs, l'exemple de Crist, màrtir, crea ponts d'unió i de concòrdia social. Per la mateixa raó, els màrtirs cristians, imitadors de Crist, representen una medicina per a superar les ombres, força d'unió i de reconciliació social. En conseqüència, per a la bona convivència social necessitem recordar a homes heroics com aquests.

4) Martiri i testimoni

Ja la paraula grega *màrtir* vol dir 'testimoni'. No hi ha assassinat que sigui màrtir cristià si no hi ha testimoniatge cristià. També els confessors de la fe han patit molt per testimoniar la fe, però no han donat la vida, no són màrtirs.

El màrtir és aquell testimoni que per raó del seu testimoniatge cristià dóna la vida. Per a ser proclamat màrtir cristià és necessari haver estat assassinat sense resistència i, al mateix temps, que la donació de la pròpia vida hagi estat en testimoni de la fe cristiana.

El màrtir, doncs, és una carta escrita amb la pròpia sang i alhora una torxa de llum que testimonia la veritat de la fe.

Aquell cristià que posat davant l'alternativa de renegar la fe o morir prefereix la mort i és, doncs, assassinat, ha donat la seva vida per Crist, ha mort com Crist, és realment un màrtir. Qui dóna la vida per no blasfemar o per defensar la seva castedat o per no ser idòlatra o per no negar la seva fe en la divinitat de Crist... és màrtir.

El màrtir cristià ha preferit l'amor a Crist a tot el que té, tot ho ha donat per Crist. El màrtir cristià és una gran llum d'amor que ha preferit morir abans que negar a Jesucrist.

5) Gran beatificació

Quasi mil màrtirs d'Espanya del segle XX estan ja beatificats: ja n'hi havia 468 de beatificats i 11 de canonitzats: el dia 28-10-2007 en van beatificar 498 més – 28 d'aquests relacionats amb la nostra diòcesi-. I) 2 naturals de la diòcesi: Josep Cesari i Mercadal, FMS, i Josep Tristany i Pujol, OCD. II) 14 martiritzats en la diòcesi: a) 12 carmelites (O. Carm.) agafats a Tàrraga i martiritzats al Clot dels Aubins de Cervera: Àngel M. Prat i Hostench; Eliseu M. Maneus i Besalduch; Gabriel Escoto i Ruiz; Ginés Garre i Egea; Josep Solé i Rovira; Joan M. Puigmitjà i Rubió; Joan Prat i Colldecarrera; Lluís Fontdecava i Quiroga; Manel Serrano i Buj; Miquel M. Soler i Sala; Pere Dorca i Coromina i Pere Ferrer i Marín i b) 2 germans de les Escoles Cristianes de La Salle FSC: Antoni Tost i Llovería i Narcís Serra i Rovira. III) Altres 12 que han cursat estudis o exercitat el ministeri en la diòcesi: a) 9 FSC: Josep M. Aragonés; Josep Lluís Carrera Comas; Fèlix España i Ortiz; Josep Figueras i Rey; Ruperto García i Arce; Antoni Jaume i Secases; Jaume Mases i Boncompte; Antoni Serra i Hortal; Josep Trilla i Lastra; b) 1 de O. Carm.: Àngel Presta i Batlle; y c) 2 Carmelites Missioneres: Francesca Pons i Sardà i Teresa Subirà i Sanjaume. Els 28 nous beats màrtirs estàn relacionats amb Balsareny, Berga, Cervera, Mollerussa, Puig-Reig i Tàrraga.

CAPÍTOL I: MARTIRIS A LA DIÒCESI

Sumari: A) Cervera-Tàrrega: 12 martiris B) Balsareny: beats Raimundo i Francesc Magí

A) CERVERA-TÀRREGA: 12 MARTIRIS

Sumari: 0) Tàrrega-Cervera: Martiri de 12 carmelites; 1) Beat P. Àngel M. Prat; 2) Beat P. Eliseu M. Maneus; 3) Beat P. Anastasi M. Dorca ; 4) Beat P. Eduard M. Serrano; 5) Beat fra Pere M. Ferrer; 6) Beat fra Andreu M. Solé; 7) Beat fra Miquel M. Soler; 8) Beat fra Joan M. Puigmitjà; 9) Beat fra Pere-Tomàs M. Prat; 10) Beat fra Eliseu M. Fontdecava; 11) Beat fra Josep M. Escoto; 12) Beat fra Elies M. Garre.

0) Tàrrega-Cervera: Martiri de 12 carmelites

A Tàrrega hi havia un convent de carmelites que era alhora noviciat i centre d'estudis religiosos. Aquests carmelites ja van sofrir algunes accions anticlericals abans de la guerra, però amb l'arribada d'aquesta van haver d'abandonar el seu convent per anar a refugiar-se en cases amigues de la localitat. Eren el P. Dorca, de la comunitat d'Olot, i els 12 carmelites de la comunitat targuerina —4 sacerdots, 5 clergues amb professió simple, més 1 profès no sacerdot i 2 novicis-. Encara que la situació era preocupant, tenien promesa de les autoritats de què no els passaria res. Però, com que els dies 26 i 27 de juliol van ser incendiats altars i imatges sagrades de la ciutat, els carmelites aconseguiren salconduits per a tots ells menys per al P. Joaquim M. Codinach, pare carmelita vell i malalt.

Els carmelitas, amb els salconduits, es dirigiren cap a l'estació de tren de Tàrrega. A mesura que anaven arribant eren detinguts ja que sembla ser que els salconduits estaven marcats. Així, van aconseguir detenir-ne a 11 d'ells. D'allí els van portar al Comitè local. Faltava el P. Serrano, però van aconseguir detenir-lo a la casa on es trobava. Aleshores pensaren que ja els tenien tots, ja que la comunitat era de 12. Carregaren els 12 carmelites en un camió i anaren cap a Cervera, lliurant-los al Comitè d'aquesta ciutat. Després els portaren al Clot dels Aubins (Cervera), on lligats de 2 en 2 els assassinaren a tots 12. Van ser llançats a un femer, ruixats amb gasolina i totalment cremats. Després, al cafè, els que els assassinaren, explicaren els fets. Digueren que els religiosos es resistiren a què els hi prenguessin el santcris que portaven i que en donar-los la mort algunes de les víctimes cridaren: "Visca Crist Rei!". També digueren que els carmelites els van dir que els perdonaven. Molta gent va veure en aquells dies com cremaven els 12 carmelites de Tàrrega. Les restes dels màrtirs es troben en l'Església del Carme de Tàrrega. Tots 12 herois de la fe han estat beatificats a Roma el dia 28-10-2007.

1) Beat P. Àngel Maria Prat i Hostench (n. Banyoles (Pla de l'Estany), 1898; m. Clot dels Aubins (Cervera), 29-07-1936)

Després d'estudiar a Banyoles, va rebre la seva formació carmelitana a Olot (1908), Onda y Caudete. Professi3 religiosa simple (1912) i solemne (1916), ordenaci3 sacerdotal (Girona, 1918). Destins: Seminari Menor carmelit3 d'Olot, d'on fou rector de 1923 a 1926, prior d'Olot (1926 i 1932), prior de Tàrrega (1929; 1933-1936) i director del Centre de Propaganda de l'Orde a Catalunya (1935-1936).

Bon religi3, observant i obedient. D'acord amb el seu carisma era predicador molt devot de la Mare de Déu. Era home de fe, piad3s i apost3lic. Fou estimat de tots pel seu tarann3 paternal, caritatiu, bondad3s, acollidor, abnegat i alegre.

Detingut amb d'altres religiosos i conscient que els portaven cap a la mort, va dir: "Doneu-me a mi totes les morts que vulgueu, per3 deixeu aquests pobres joves". Una vegada ja al lloc del martiri, Clot dels Aubins de Cervera, va encoratjar els seus companys a ser m3rtirs, fidels a Crist fins al mateix martiri. Ell fou l'3ltim m3rtir en el martiri col·lectiu dels carmelites a Cervera. (Cf. *Tàrrega-Cervera: Martiri de 12 carmelites*). Va morir m3rtir al crit de "¡Viva Crist Rei!". Tenia 38 anys d'edat i 24 de vida religiosa. Beatificaci3: Roma, 28-10-2007.

2) Beat P. Eliseu Maria Maneus i Besalduch (n. Sant Mateu (Castell3), 1896; m. Clot dels Aubins (Cervera), 29-07-1936)

Formaci3 religiosa carmelitana: Olot (1910), Onda i Caudete. Professi3 religiosa simple (1915) i solemne (1919), ordenaci3 sacerdotal (Orihuela, 1921). Destins: Onda, Brasil (1921), Barcelona i com a mestre de novicis a Tàrrega (1934-36).

Era un sant religi3, molt obedient i observant, gran devot de la Verge Santíssima. Era molt piad3s i de fe viva. Vivia un amor apassionat a Déu i al proïsme. El seu desig era "Reunir un bon grup de persones dedicades a l'Amor assedegat de cors". Molt devot de l'Eucaristia, el 06-10-1934 es va jugar la vida per salvar la Sagrada Eucaristia de les possibles profanacions d'uns incendiaris. Pregava llargues estones junt a Jesús sagramentat. Les seves devocions preferides eren la de la presència real del Santíssim Sagrament de l'Altar i la de Jesús crucificat. Bondad3s, pacífic, humil, molt senzill, jovial, labori3s i molt servicial, és feia estimar.

El seu ideal, des de molt jove, era ser m3rtir. Quan el van detenir va animar als seus companys a sofrir-ho tot per Crist. Va patir el martiri col·lectiu dels carmelites a Cervera (Cf. *Tàrrega-Cervera: Martiri de 12 carmelites*). Va morir al crit de "¡Viva Crist Rei!". Tenia 40 anys i 24 de vida religiosa. Beatificaci3: Roma, 28-10-2007.

3) Beat Dr. P. Anastasi Maria Dorca i Coromina (n. Sta. Margarida de Rianya (La Garrotxa), 1907; m. Clot dels Aubins (Cervera), 29-07-1936)

Estudis religiosos carmelitans: Olot (1922), Onda, Caudete, Ntra. Sra. de l'Henar (Segòvia) i Roma. Professi3 religiosa simple (1925) i solemne (1928), ordenaci3 sacerdotal (Roma, 1931). A Roma es doctora en Teologia. Destins: Crac3via (Pol3nia) i com a professor de teologia i prefecte d'estudiants a Olot.

Bon religi3 carmelita, observant, obedi3nt, piad3s i devot de l'Escapulari del Carme. Destacava pel seu amor a l'estudi i a les ànimes. Aquest religi3 - escriptor, amable i humil, era alhora valent en la defensa de la fe que salva: "Hem de tenir fortalesa per defensar privadament i p3blicament la nostra fe". En particular, amb una sana sociologia i defensant la doctrina social de l'Església, seguint la doctrina pontificia, procurava el b3 d'obriers i pobres.

L'any 1936 va predicar les Festes del Carme a Tàrrega. Allí va ser detingut. Va morir confessant la seva fe. Fou màrtir en el martiri col·lectiu dels carmelites a Cervera. (Cf. *Tàrrega-Cervera: Martiri de 12 carmelites*). Va morir màrtir al crit de "¡Viva Crist Rei!". Tenia 29 anys i 11 de vida religiosa. Beatificaci3: Roma, 28-10-2007.

4) Beat P. Eduardo Maria Serrano i Buj (n. Villarluengo (Terol), 1912; m. Clot dels Aubins (Cervera), 29-07-1936)

Estudis carmelitans: Olot (1923), Onda, Caudete, Roma. Professi3 religiosa simple (1928) i solemne (1935), ordenaci3 sacerdotal (1935). Destins: Olot, professor de teologia a Tàrrega (1935-1936).

Personalitat molt humana, senzilla, tranquil·la, alegre, mel3mana i comunicativa. Bon religi3 carmelita, de molta vida interior, home d'estudi i d'oraci3. Molt eucarístic i molt marià. Tenia bondat i voluntat ferma. Era servicial, abnegat i apost3lic.

Tenia l'ideal de ser màrtir. Així, per exemple, l'any 1932 demanava la "ci3ncia perquè coneixent m3s la veritat sapiguem defensar-la, si cal amb la sang". Quant el van detenir a la casa on estava amagat, no va oposar resist3ncia. Fou màrtir en el martiri col·lectiu dels carmelites a Cervera. (Cf. *Tàrrega-Cervera: Martiri de 12 carmelites*). Va morir màrtir al crit de "¡Viva Crist Rei!". Tenia 24 anys i 8 de vida religiosa. Beatificaci3: Roma, 28-10-07.

5) Beat fra Pere Maria Ferrer i Marín (n. Mataró (Maresme), 1909; m. Clot dels Aubins (Cervera), 29-07-1936)

Després d'una formació inicial i d'activitats caritatives, va realitzar els seus estudis carmelitans a Olot (1932) i a Tàrrega (1934-1936). Religió profés l'any 1935.

Bon religiós carmelita, obedient, observant, auster. Bondados i amb domini de sí mateix, humil, amb gran fe i caritat. Persona de molta oració –Jesús era el seu Estimat-, penitent i apostòlica. Tenia especial devoció a la Sagrada Eucaristia i a la Mare de Déu del Carme. Exigent amb sí mateix, era condescendent i servicial amb els altres. Molt caritatiu, s'interessava pel bé integral de les persones, tant material com espiritual.

El P. Xiberta els va recordar a ell i els seus companys a l'exhortació prèvia a la professió religiosa, que “en aquelles circumstàncies demanar la professió equivalia a demanar la corona del martiri”. Però, fra Pere estava disposat a morir per al seu Estimat i moltes vegades havia dit: “Si Déu em demana la vida de bon grat la hi donaré. No hi ha glòria més gran que donar la vida per Ell”. Fou màrtir en el martiri col·lectiu dels carmelites a Cervera. (Cf. *Tàrrega-Cervera: Martiri de 12 carmelites*). Va morir màrtir al crit de “¡Viva Crist Rei!”. Tenia 27 anys i un any de vida religiosa. Beatificació: Roma, 28-10-2007.

6) Beat fra Andreu Maria Solé i Rovira (n. Vendrell (Baix Penedès), 1918; m. Clot dels Aubins (Cervera), 29-07-1936)

Formació religiosa carmelitana: Olot (1928), Vila-real (Castelló) i, finalment, a Tàrrega, fent l'any 1935 la seva professió religiosa.

Bon religiós carmelita. Encara que jove, era ja una persona molt madura i molt virtuosa. Persona bondadosa, piadosa i mortificada. Mentre que al treball era de posat recollit, als esbarjos demostrava posseir bon humor. En l'àmbit acadèmic era el més destacat dels novicis. “Cap dia no es presentava a classe sense saber la lliçó i sense els temes preparats”. Sobre l'aprenentatge de la doctrina cristiana en deia el següent: “Recorda que el llibre principal sense el qual no pots saber ni complir el fi pel qual hem estat creats és el catecisme”.

Fra Andreu va dir que si fos necessari donaria la seva vida per Crist, i que mai apostataria de la seva fe i de la seva condició religiosa. Aquells 12 carmelites de la comunitat de Tàrrega estaven tant ben disposats al martiri que fins i tot portaven la tonsura clerical recent. Fou màrtir en el martiri col·lectiu dels carmelites a Cervera. (Cf. *Tàrrega-Cervera: Martiri de 12 carmelites*). Morí màrtir al crit de “¡Viva Crist Rei!”. Tenia 18 anys i un any de vida religiosa. Beatificació: Roma, 28-10-2007.

7) Beat fra Miquel Maria Soler i Sala (n. Olot (Girona), 1919; m. Clot dels Aubins (Cervera), 29-07-1936)

Formació religiosa carmelitana: Vila-real (1929), Olot, i finalment a Tàrrega, on l'any 1935 va fer la professió religiosa simple.

Carmelita exemplar, molt marià i de vocació provada. Bondados, de caràcter ferm, constant, alegre, d'excel·lents dots musicals, comunicatiu i jovial. Estudiant piados i aplicat.

Dispersada la comunitat, ell i fra Pere Maria Ferrer demanaren permís per marxar a peu, camp a través, i incorporar-se a les seves famílies. Van acceptar dòcilment la denegació d'aquest permís, quedant-se al domicili on estaven acollits. Renunciaren doncs per obediència al que pensaven que podria ser la seva salvació. Fou màrtir en el martiri col·lectiu dels carmelites a Cervera. (Cf. *Tàrrega-Cervera: Martiri de 12 carmelites*). Morí màrtir al crit de "¡Viva Crist Rei!". Tenia 17 anys i un any de vida religiosa. Beatificació: Roma, 28-10-2007.

8) Beat fra Joan Maria Puigmitjà i Rubió (n. Olot, 1919; m. Clot dels Aubins (Cervera), 29-07-1936)

Formació religiosa carmelitana: Vila-real (1929), Olot i finalment a Tàrrega, on l'any 1935 va tenir lloc la seva professió religiosa simple.

Estava feliç de ser religiós: "sóc feliç i estic molt content!". Religiós carmelita molt fidel, de consciència recta i bon cor, de geni fort i alhora candorós i senzill. Estudiant piados, aplicat i diligent.

Estava disposat a ser màrtir. El 14 de juliol de 1936 va escriure: Si és necessari vessar la sang, ho faré. Fou màrtir en el martiri col·lectiu dels carmelites a Cervera. (Cf. *Tàrrega-Cervera: Martiri de 12 carmelites*). Morí màrtir al crit de ¡Viva Crist Rei!. Tenia 17 anys i un any de vida religiosa. Beatificació: Roma, 28-10-2007.

9) Beat fra Pere-Tomàs Maria Prat i Coldecarrera (n. Vall de Vianya (La Garrotxa), 1919; m. Clot dels Aubins (Cervera), 29-07-36)

Formació religiosa: Vila-real (1931), Olot, Tàrrega (1934-1936). A Tàrrega va estudiar el primer any de filosofia (1935-1936) i va fer la seva professió religiosa (1935).

Bon religiós carmelita. Era bondadós. Persona piadosa i molt devota del Santíssim Sagrament de l'Altar. Sempre content i alegre, expansiu. Era un estudiant aplicat i a més a més traçut per als treballs manuals.

Fou màrtir en el martiri col·lectiu dels carmelites a Cervera. (Cf. *Tàrrega-Cervera: Martiri de 12 carmelites*). Morí al crit de ¡Viva Crist Rei!. Tenia 16 anys i un any de vida religiosa. Beatificació: Roma, 28-10-2007.

10) Beat fra Eliseu Maria Fontdecava i Quiroga (n. Portbou (Alt Empordà), 1881; m. Clot dels Aubins (Cervera), 29-07-1936)

L'any 1934 va ingressar a l'Orde del Carme. Rebé la seva formació religiosa carmelitana a Tàrrega, on professà l'any 1935. Fou el cuiner i l'almoïner de la comunitat.

Era parent de Fernando Casares Quiroga, que va ser president del Consell de Ministres, i també del cardenal Quiroga Palacios. Bon religiós i molt devot de la Verge Santíssima. Un home franc i de bon tracte, afable i simpàtic. La seva innata humilitat l'inclinava a les feines més humils. Laboriós, abnegat i servicial.

Fou màrtir en el martiri col·lectiu dels carmelites a Cervera. (Cf. *Tàrrega-Cervera: Martiri de 12 carmelites*). Morí al crit de ¡Viva Crist Rei!. Tenia 45 anys i un any de religiós profés. Beatificació: Roma, 28-10-2007.

11) Beat fra Josep Maria Escoto i Ruiz (n. Aguacaliente (Mèxic), 1878; m. Clot dels Aubins (Cervera), 29-07-1936)

El seu nom de pila era Gabriel. L'any 1926, a l'edat de 48 anys es va casar amb Rosa Orozco Morales. Després, els dos cònjuges, de comú acord, decidiren abraçar la vida religiosa. L'any 1935, obtingueren l'indult apostòlic per a poder acomplir el seu propòsit. Ella va fer-se religiosa i ell va ingressar com a religiós carmelita.

Formació religiosa carmelitana: Postulant a Tàrrega (1935) i Olot (1935), novici a Tàrrega (1935-36). El seu ideal era arribar a la professió religiosa i consagrar-se a Déu, però va morir dos mesos abans de poder fer la seva professió.

Era una persona d'ànima madura. Bon religiós. Es dedicava a les feines més humils com escombrar, rentar plats,... Humil i senzill. Vivia molt content de ser religiós carmelita. El seu tarannà era dolç, somrient i amable. Piadós, fervorós i recollit. Va sol·licitar tenir diàriament una hora extraordinària d'adoració davant del Sagrari.

En el moment del martiri encoratjava els seus companys a ser màrtirs. Fou màrtir en el martiri col·lectiu dels carmelites a Cervera. (*Cf. Tàrrega-Cervera: Martiri de 12 carmelites*). Morí al crit de ¡Viva Crist Rei!. Màrtir a l'edat de 58 anys i deu mesos de noviciat. Beatificació: Roma, 28-10-2007.

12) Beat fra Elies Maria Garre i Egea (n. Lorca (Múrcia), 1909; m. Clot dels Aubins (Cervera), 29-07-1936)

La seva vocació religiosa va ser una vocació provada perquè va tenir l'oposició de la seva família que temia la inseguretat que hi havia per als religiosos en aquells temps. Però ell va sortir d'amagat de casa seva i va ingressar a l'Orde Carmelita. Tenia aleshores 25 anys d'edat. Va rebre la seva formació religiosa carmelitana a Barcelona, Olot i també a Tàrrega, on va arribar-hi el dia 27-04-1936 per començar el seu noviciat.

De figura física agradable, era també polit i elegant, de bones maneres i exquisida sensibilitat. Aquest bon religiós era piadós i amic de la solitud.

Dispensada la comunitat carmelitana de Tàrrega, fra Elies Maria va demanar permís per anar a casa seva. Va acceptar dòcilment la denegació d'aquest permís, quedant-se al domicili on estava acollit. Va renunciar doncs per obediència a allò que pensava que podia ser la seva salvació. Fra Elies Maria va ser màrtir en el martiri col·lectiu dels carmelites a Cervera. (*Cf. Tàrrega-Cervera: Martiri de 12 carmelites*). Morí al crit de ¡Viva Crist Rei!. Màrtir a l'edat de 27 anys i dos mesos i mig de noviciat. Beatificació: Roma, 28-10-2007.

B) BALSARENY: BEATS RAIMUNDO I FRANCESC MAGÍ

Sumari: 1) Beat Raimundo Serra; 2) Beat Francesc Magí Tost.

L'any 1936, Balsareny era de la diòcesi de Vic, però actualment és de l'arxiprestat de Navàs de la diòcesi de Solsona. El cementiri de Balsareny ha esdevingut un lloc martirial i de pelegrinatge, ja que allí foren martiritzats dos germans de la Salle, congregació religiosa a la que tant de bé se li deu a l'escola cristiana. Recordem-los:

1) Beat Raimundo, màrtir a Balsareny

Narcís Serra Rovira (n. Quart (Girona)-1876; m. Balsareny, 27-7-1936), beatificat a Roma el 28-10-2007. Quan tenia 16 anys va començar a preparar-se per ser germà de La Salle. Es preparà a Béziers (França) i a Bujedo. Va rebre el nom religiós de germà Raimundo Eloy. Com a religiós va ser destinat a Barcelona, Sant Feliu de Guíxols, novament a Barcelona, St. Hipòlit, Teruel, Tortosa, Sta. Coloma de Farners, Alcora i a Santpedor des de el 03-09-1935. Va ser professor i també moltes vegades director.

La seva fisonomia espiritual ve marcada per les dades anteriors, podent-se assenyalar d'ell el següent: Fou un autèntic religiós, una persona amb competència professional com a professor, que a més aconseguia dels alumnes que avancessin en els estudis alhora que els invitava a la pietat i a la freqüència de sagraments. Ell, humil i abnegat, anava davant amb la seva profunda vida de fe i d'oració, així com amb la seva responsabilitat professional.

Durant la guerra, trobant-se a Santpedor, va ser detingut i portat a martiritzar a Balsareny. Allí va testimoniar la seva fe i va morir junt amb el també germà màrtir Francesc Magí. Ambdós estan enterrats a la cripta de Sant Martí de Sesgueioles.

2) Beat Antoni, màrtir a Balsareny

Antoni Tost Llaberia (n. Montroig-1915; m. Balsareny, 27-7-1936), beatificat a Roma el 28-10-2007. Ja quan tenia 13 anys era aspirant dels germans de la Salle a Cambrils. Va rebre el nom religiós de germà Francesc Magí. Fou destinat com a professor a Barcelona i des de 1935 a Santpedor. Ja el 1935 va manifestar que era feliç d'ésser religiós i que només li faltava per a ésser més feliç poder arribar a donar la seva sang per Crist.

Durant la guerra, a Santpedor, foren detinguts successivament ell i el germà Raimundo Eloy i ambdós obligats per la força de les armes a anar cap a Balsareny, cap on van anar-hi mansament. En el cementiri de Balsareny, poc abans que els hi donessin la mort, el germà Francesc Magí va demanar que els deixessin posar-se de genolls. Aleshores, van treure el rosari i es van posar a resar de genolls. Després, s'abraçaren. El germà Francesc Magí va animar a l'altre germà dient-li que ven aviat el martiri els portaria cap al cel. També digué que els perdonava a tots. Mataren primer el germà Raimundo Eloy. Una jove va proposar al germà Francesc Magí que es casés amb ella i que li perdonarien la vida. Però, el consagrat no va acceptar. Dispararen sobre el pietós germà, de 21 anys, mentre aquest, sense parar, cridava "Viva Crist Rei". Un dels assassins va dir després que els van matar perquè eren religiosos.

CAPÍTOL II: FILLS DE LA DIÒCESI MARTIRITZATS

Sumari: 1) Beat Josep Cesari; 2) Beat Josep Tristany

1) Beat Josep Cesari Mercadal, fill de Puig-reig

Josep, nat a Puig-reig (1903) i mort a l'edat de 33 anys, ha estat beatificat a Roma el 28-10-2007. Ja de molt jove va ingressar a la congregació dels germans maristes de l'ensenyança, rebent el nom religiós de germà Dionisio Martín. Va rebre la seva formació religiosa a Catalunya, i va ésser destinat com a professor a Lleida, Vic,... Com a professional de l'ensenyament va ser excel·lent. Finalment, va ser professor – forjador en el Noviciat de les Avellanes (Balaguer), on va ésser per a tots exemple de pietat, laboriositat i alegria.

Durant la guerra, els maristes van rebre l'oferta de salvar la vida a canvi de diners i d'anar al vaixell “Cabo San Agustín”, ancorat a la Barceloneta. 107 maristes – el Josep entre ells- van caure a la trampa. Del vaixell els portaren a tots a la txeca de Sant Elies de Barcelona. El 8-10-1936 a Montcada (Barcelona), sense judici previ i només per ser religiosos, en sacrificaren 46 d'ells. En Josep es troba dins del grup dels **44** maristes sacrificats alhora. Tots **46** herois han estat beatificats el mateix dia. Al santuari de les Avellanes es poden venerar les restes.

2) Beat Josep Tristany Pujol, fill de Su

Josep va néixer el 14.XII.1872 a la nostra diòcesis, a la localitat de Su (Lleida), de l'arxiprestat del Cardener. A l'edat de 15 anys va ingressar en un seminari diocesà, però poc després va començar la seva formació com a carmelita descalç. Dins del Carmel va rebre el nom religiós de Lluç de Sant Josep i l'any 1899 va ésser ordenat sacerdot.

Fou un sacerdot carmelita amb prestigi, una persona il·lustre: 1) Va ser un gran predicador; 2) Va ser important com a escriptor, especialment per dues obres: “Mis consolaciones” i “La santidad en el claustro”. En aquestes obres comenta respectivament els dos místics més importants, els Doctors de l'Església Sta. Teresa de Jesús i St. Joan de la Creu; 3) També se li van confiar importants càrrecs dins del govern carmelità, entre ells el de pro-vicari provincial a Amèrica, provincial a Catalunya i Definidor General; 4) Va ésser gloriós perquè va estimar tant a Jesús que va donar la seva vida per Ell: El 20.VII.1936, a Barcelona ciutat, per raó que el van reconèixer com a religiós, el van fer patir i el van fer màrtir. El 28.X.2007, el carmelita Josep Tristany de Su i el marista Josep Cesari de Puig-reig, han estat proclamats beats a Roma. Gran honor per a la diòcesis!

CAPÍTOL III: ALTRES MÀRTIRS

Sumari: A) Berga: Antoni, Josep, Fèlix, Josep Lluís, Josep Maria i Ruperto; B) Mollerussa: Antoni, Jaume i Josep; C) Tàrraga: Teresa, Francesca i Àngel.

A) BERGA: ANTONI, JOSEP, FÈLIX, JOSEP LLUÍS, JOSEP MARIA I RUPERTO.

Sumari: 1) Beat Antoni Serra; 2) Beat Josep Trilla; 3) Beat Fèlix España; 4) Beat Josep Lluís Carrera; 5) Beat Josep M. Aragonés; 6) Beat Ruperto García.

Cinc dels nous beats màrtirs dels germans de La Salle, professors-religiosos, van estar destinats a la localitat que dóna nom a l'arxiprestat de Berga. Un altre va anar allí a ajudar els germans a l'estiu de 1936. Recordem-los:

1) Berga: Beat Antoni Serra Hortal

Antoni Serra va néixer a Banyoles l'any 1880. Va ser religiós de la Salle amb el nom de germà Adolfo Jaime. La seva formació religiosa la va rebre a França i a Bujedo (Burgos). Va ser destinat a Barcelona, Teruel, Manlleu i Berga. Com a professor preparava amb il·lusió, gran dedicació i competència les seves classes. A la seva gran donació i bondat de cor li corresponien els alumnes venerant-lo. També els hi donava doctrina religiosa sòlida i els invitava a la freqüència de sagraments. Era feliç fent feliços els altres.

L'any 1927 va ésser el superior de la comunitat de Berga, la qual dirigia el Col·legi Rosal. Allí hi va estar dos cursos. Però, el seu últim destí fou Manlleu. Allí és recordat aquest germà com una persona amable, somrient, acollidora i sempre al servei de tothom.

Durant la guerra, fou detingut i retornat a Manlleu. De Manlleu el portaren en cotxe a la bifurcació Roda-Manlleu-Olot, on el feren baixar del cotxe i el mataren. Era el dia 6-8-1936 al terme municipal de Sta. Mª de Corcó. Donava la vida per Crist, moria només per ser religiós. Beatificat a Roma el 28-10-2007.

2) Berga: Beat Josep Trilla Lastra

En Josep (n. Lleida, 14-09-1908; m. Barcelona, 19-03-1937) va rebre la seva formació religiosa a Cambrils i a Fortianell. Nom religiós com a germà de la Salle: Félix José. Destins: Tarragona, Tortosa, Berga i, finalment, Monistrol de Montserrat. Germà molt fidel, piadós, d'admirable castedat, amable, zelós de la salvació i professor.

El 1936, a Monistrol de Montserrat, va ser incendiada l'ermita de Sta. Anna, l'escola, l'església parroquial i la rectoria. També van ser destruïdes les cases religioses, convents i ermites de la zona. Molts religiosos de Montserrat foren detinguts i martiritzats. El germà Josep, davant dels fets, havia fugit a Barcelona. Des

d'aquí portava la Sagrada Comunió i atansava els malalts i penitents als sacerdots. Però, el 11-02-1937 fou empresonat a la txeca de Sant Elies. El 18-03-1937 davant les pressions d'un Tribunal va respondre: "abans morir que apostatar de la meua fe o delatar els meus companys". Se li va dir que el matarien si no renegava de la seva fe i també que l'alliberarien si renunciava a la seva condició religiosa. Tot això alternat amb tortures molt cruels. Finalment, davant la heroïtat de la seva fe i castedat, va ser mort amb 27 companys i la seva carn va ser donada als porcs. Beatificat a Roma el 28-10-2007.

3) Berga: Beat Fèlix España Ortiz

Fèlix va néixer a Pancorbo (Burgos) l'any 1889. La seva formació religiosa la va rebre a Bujedo (Burgos) i el seu nom religiós com a germà de la Salle fou el de Benito Clemente. Els seus destins van ésser: Castro Urdiales (Cantàbric), La Bonanova (Barcelona), Benicarló i, finalment, una altra vegada La Bonanova. Al principi de les vacances de 1936 va anar a Berga a ajudar els germans de la seva congregació.

És recordat com un religiós pietós, devot de la Sagrada Eucaristia i fidel a la seva Regla religiosa. També és recordat com un professor intel·ligent que procurava l'alegria i felicitat dels altres i que estava dotat de les virtuts de la senzillesa, la condescendència, l'amabilitat, la laboriositat, el servei i l'abnegació. Alhora, preparava a consciència les seves classes, era bon pedagog i competent en astronomia, botànica, matemàtiques, mecànica i matèries religioses. Era apreciat pels seus alumnes.

Durant la guerra civil va retornar a Barcelona. Va ésser detingut, deixant-se conduir amb humilitat i resignació. Finalment, va ser executat a la txeca del passeig de Sant Joan de Barcelona el dia 10-09-1936. Beatificat a Roma el 28-10-2007.

4) Berga: Beat Josep Lluís Carrera Comas

Josep Lluís (n. Sta. Coloma de Farners, 1881; Barcelona, 1936) va formar-se religiosament a Béziers i a Bujedo. Fou germà de la Salle amb el nom d'Agapio. Destins: Terrassa, Barcelona, Arenys de Mar, Berga, Comtal de Barcelona i St. Hipòlit de Voltregà.

Religiós, professor i catequista, va lliurar-se amb molt d'interès a la formació dels nens. També feia apostolat post-escolar segons les formules de congregació, associació, cercles d'estudi i acadèmia. A Arenys va posar les bases per una associació d'antics alumnes, essent també recordat per els seus alumnes com una benedicció. Fou un gran col·laborador de la parròquia i un organitzador de conferències apològiques, socials i econòmiques, sempre al marge de tota política. A Berga, fundà la Congregació Mariana. Trobant-se a Comtal de Barcelona va fer un llibre, un vademècum apostòlic. A Barcelona va crear una associació de Pares d'alumnes.

Durant la guerra van entrar al seu pis cercant 3 frares i els van detenir. Després encara tornaren a cercar un sacerdot i un religiós, també els detingueren i els mataren. Aquest germà màrtir era Agapio. Aquest heroi de la fe va ser beatificat a Roma el 28-10-2007.

5) Berga: Beat Josep M. Aragonés Mateu

En Josep Maria (n. Tarragona-1886; m. Travesseres, 09-08-1936), després d'èsser seminarista diocesà tarragoní, va ingressar com a germà de la Salle. Va fer la seva formació religiosa a Tarragona i a Bujedo i va passar a anomenar-se germà Leonardo José. Destins: Berga, Barcelona,... També fou Provincial a Catalunya durant 8 anys. Profundament religiós, va destacar per la seva gran devoció a la Sagrada Eucaristia. Fou també professor competent, simpàtic i de bon humor.

El 17-07-1936, junt amb el germà Dionisio Luis visità els germans de la Seu d'Urgell. Poc després i davant les noves circumstàncies els hi proposaren fugir a Toulouse. Però no podien sofrir apartar-se dels de la seva congregació que podien necessitar-los. Així doncs, beneïren la fugida dels altres germans cap a Toulouse i ells dos elegiren el perill que representava quedar-se a Catalunya. A primers d'agost van detenir el germà Dionisio Luis. Assabentat el germà Leonardo José i no volent que aquest és trobés sol amb el perill, va ajuntar-s'hi. Poc després van fer-los màrtirs. El germà Leonardo José com el Bon Pastor havia donat la seva vida pels germans i per Déu. El 28-10-2007, a Roma, foren beatificats.

6) Berga: Beat Ruperto García Arce

Ruperto va néixer a Carcedo (Burgos) el 10-7-1908. Va ingressar a la congregació religiosa dels germans de la Salle, rebent la seva formació religiosa a Cambrils i a Fortianell. El seu nom religiós fou el de germà Florencio Miguel. Els seus destins foren Tarragona, Manlleu, Cambrils i Berga.

Va ser una persona d'una important vida interior. Religiós pietós, amable i acollidor. I també persona molt ordenada i que dedicava molt de temps a l'estudi. Fruit de la seva interioritat i preparació fou el que va ser, un professor seriós i un educador competent, que fins i tot aconseguia que els seus alumnes es trobessin entre els millors. No ocupant-se només de la formació humana, sinó que d'una manera molt especial s'esforçava en la formació religiosa i en la catequesis.

També la persecució violenta va caure sobre aquest germà que va viure en aquesta vida donant molt de fruit en un solc de pau i de tranquil·litat. Va morir màrtir el dia 13-10-1936 a Barcelona. Beatificat a Roma el dia 28-10-2007.

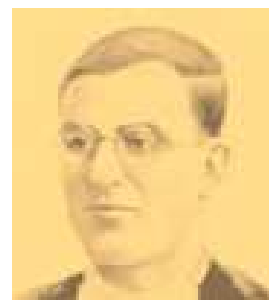
B) MOLLERUSSA: ANTONI, JAUME, JOSEP

Sumari: 1) Beat Josep Figuera; 2) Beat Jaume Mases; 3) Beat Antoni Jaume

Tres beats màrtirs, germans de la Salle, que van estar a l'arxiprestat del Pla d'Urgell. Recordem-los:

1) Mollerussa: Beat Josep Figuera Rey

En Josep Figuera va néixer a la Pobla de Segur (Lleida) el dia 22-VIII-1912. En aquesta localitat va ser alumne dels germans de la Salle. Després va ingressar al noviciat d'aquesta congregació religiosa, rebent la seva formació religiosa a Mollerussa, Pibrac (França) i Talence (França). El seu nom religiós fou el de germà Lorenzo Gabriel. Va ésser destinat a Ponts, Calaf, Manresa i Barcelona.

Com a religiós es recordat per la seva pietat, bondat, humilitat, senzillesa, abnegació i també perquè es feia estimar per tothom. Com a professor preparava molt les seves classes. També ajudava els escolars a rebre dignament els sants sagraments i, fins i tot, els seus alumnes, moguts per el seu exemple personal, destacaven en la pietat.

Durant la guerra civil va ser detingut per raó de la seva condició religiosa. Aleshores, va seguir amb la mansuetud d'un anyell els que l'havien capturat. Va ser assassinat a Barcelona el 9-VIII-1936. Tenia 23 anys. Aquest màrtir fou beatificat a Roma el 28-X-2007.

2) Mollerussa: Beat Jaume Mases Boncompte

Va néixer a Agramunt el 14-IV-1894. Després d'ésser alumne dels germans de la Salle en aquesta localitat, va ingressar en aquesta congregació. Rebé la seva formació religiosa a Calaf, Irún i Talence. El seu nom religiós fou el de germà Lamberto Carlos. Destins: Mollerussa, Manresa, Ponts, Bonanova i Monistrol de Montserrat. Aquest religiós, pietós i apostòlic, fou un professor intel·ligent i un bon educador, el que la gent va considerar com un excel·lent forjador de la joventut.

Durant la persecució religiosa, li van oferir fugir. En un primer moment s'hi va negar. Va respondre que no podia deixar desemparats els altres germans religiosos i també que si la seva sang havia d'ésser lliurada, desitjava que fos llavor de nous i bons cristians. Finalment, va intentar fugir, però va ser detingut per ser religiós. A la fi, el dia 26-XII-1936, una dona el va cremar viu a la txeca del carrer Diputació de Barcelona. La beatificació d'aquest màrtir va ser a Roma el dia 28-X-2007.

3) Mollerussa: Beat Antoni Jaume Secases

Antoni (n. Alàs (Lleida), 1905; m. Manresa, 26-07-1936), va ingressar a la congregació de La Salle; va rebre la seva formació religiosa a Mollerussa, Irún i Talence i el nom religiós de germà Jaime Bertino. Els seus destins van ser Calaf i Manresa.

Era un religiós pietós, dotat d'un gran sentit sobrenatural i sempre disposat a ajudar els necessitats. Col·laborava en pro de les missions, a les obres de caritat i també en vocacions, catequesis i preparació per als sacraments,... Com a professor preparava molt les classes i procurava l'amenitat i l'interès de les lliçons per mitjà de reflexions, anècdotes, dibuixos, poesies, cants,... Brillant per la seva abnegació en procurar el bé dels nens i la perseverança de la joventut. A la seva activitat d'educador corresponien els seus alumnes amb una sincera estima.

Del 19 al 25 de juliol, es confessava, oïa cada dia la Santa Missa, combregava, i acomplia tots els seus deures religiosos. El dia 26 va ser detingut per ésser religiós, maltractat i martiritzat. Els que el van matar, van recordar aquells moments finals dient que aquell frare no parava de resar el rosari. Aquest màrtir va ser beatificat a Roma el 28-10-2007.

C) TÀRREGA: TERESA, FRANCESCA I ÀNGEL

Sumari: 1) Religioses màrtirs; 2) Beat Àngel Maria Presta

1) Religioses màrtirs

El 28-X-2007 van ser beatificades a Roma dos religioses màrtirs que havien estat destinades a Tàrrega. Són Teresa Subirà Sanjaume (Ventolà-1875, La Rabassada-1936) –germana (G.) Esperança- i Francesca Pons Sardà (1880, La Rabassada-1936) –G. Gabriela-.

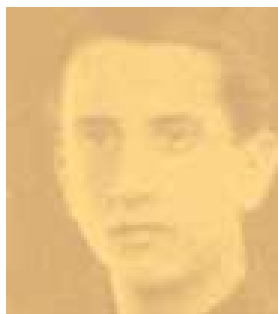
La G. Esperança era de família humil, de casa de pagès. Pastora i treballadora d'un hospital. Després, 40 anys de religiosa. És recordada per la seva disponibilitat al martiri, bondat, vida d'oració, amor, comprensió i proximitat al malalt. Fou martiritzada junt amb la senzilla i humil Mª Roqueta Serra (Gabarra (Lleida)-1878,1936) –angelical G. Refugi-.

La G. Gabriela, 28 anys de religiosa, dedicada a serveis humils, és recordada com a disposada al martiri i capaç de tot sacrifici per ajudar a fer el bé. La seva companya de martiri, Vicenta Achurra Gogenola (1890, 1936) –G. Daniela-, va passar la major part de la seva vida religiosa al servei de pobres, malalts i cecs i és recordada com a bona, piadosa, sacrificada, servicial, bondadosa, agradable, animada, molt simpàtica.

Són 4 roses carmelites missioneres del beat P. Palau que van donar la vida per Crist -amor màxim, suprem testimoni de la nostra fe-.

2) Beat Àngel Maria Presta Batlle (n. Olot, 14-02-1915; m. Terrassa, 13-10-1936)

Va tenir la seva formació religiosa carmelitana a Olot, Villareal, Onda, Terrassa i Tàrraga. Va fer la seva professió com a religiós carmelita clergue l'any 1931, però ja que tenia dificultats per l'estudi es decidí a ser només religiós simple, fent l'any 1934 la seva professió religiosa com a germà carmelita. Destins: Olot i Terrassa.

Procedent d'una família humil, era senzill i d'humilitat profunda. Home de consciència recta i complidor del seu deure, alhora persona piadosa que estimava a Déu. Mentre que amb el proïsme era bondadós i caritatiu. Va fer de cuiner, catequista i almoïner. També era un àngel i un excel·lent religiós. Pel seu tarannà tots l'estimaven.

A Terrassa va començar molt aviat la persecució religiosa i va ser molt intensa. En aquesta ciutat, ja el dia 19 de juliol de 1936 van cremar els convents. Dos dies després van detenir i maltractar el germà Àngel Maria Presta i ell, quan va ser interrogat, va confessar amb molta valentia la seva condició religiosa. Des d'aleshores va estar empresonat. Fins i tot a la presó va combregar i confessar-se moltes vegades. Finalment, el dia 13 d'octubre, al crit de ¡Viva Crist Rei! va morir màrtir al cementiri de Terrassa. Tenia 21 anys d'edat i cinc de vida religiosa. Beatificació: Roma, 28-10-2007.

EPÍLEG

1) És molta la grandesa dels nostres màrtirs! Aquesta grandesa hi és perquè moriren amb les disposicions de Crist. No hi amor més gran. Els màrtirs van ésser persones que moriren per Crist i no per cap causa política o econòmica i que van anar a la mort sense fer ús de la força. Els màrtirs han estat un gran testimoni de fe i un gran tresor per a l'Església i per a tota la societat.

2) Tota la religió catòlica ha començat per la generositat d'un màrtir, Nostre Senyor Jesucrist. Des d'un de sol s'ha produït un creixement tan gran que ja som més de mil milions de catòlics a tot el món.

El cristianisme en els quatre primers segles va créixer molt ràpidament regat per la sang dels màrtirs. Aquest fet va fer que Tertul·lià digués: "Som d'ahir i ja ho omplim tot". I també: "La sang dels màrtirs és llavor de cristians". També sant Agustí, un dels pensadors més genials de tots els temps, deia que l'Església es desenvolupava molt més com més regada era per la sang dels màrtirs.

3) És veritat que al llarg de tota la història hi ha hagut màrtirs. Però és el segle XX el que ha estat anomenat "el segle dels màrtirs". Molts han estat màrtirs a Espanya. Ja a la tesi doctoral de D. Antonio Montero –obra clàssica sobre el tema dels màrtirs que tot investigador té com a referència- s'afirma que es creu que entre clergues i religiosos hi va haver a Espanya en els anys 1936-1939 gairebé 7000 màrtirs, sense comptar molts més seglars màrtirs. També a Catalunya es creu que va haver-hi molts màrtirs. Així, per exemple, la important investigació del Sr. Lluís Badia "Martirologi solsoní" s'inclina per afirmar que la diòcesi de Solsona va tenir 208 màrtirs: 127 religiosos, 72 clergues i 9 laics. D'aquests, l'any 1936, 78 residien al arxiprestat de Cervera, 34 al de Tàrraga.

4) Cal tenir en compte que fins ara han estat beatificats només una petita part dels nostres màrtirs. A més d'aquests 28 beats religiosos màrtirs, possiblement també, amb el temps, tants altres religiosos, mossens i laics que aleshores als nostres pobles van donar la seva vida per Crist, podrien arribar a ser beats.

5) No està de més recordar que dels mossens que cal recollir testimonis per a la seva possible beatificació ni ha de molts pobles del bisbat. Per exemple:

- Fills d'**Anglesola**: Mn. Josep Comallonga Cirerol; Mn. Gaspar Mestres Mas
- Fill d'**Ametlla de Merola**: Mn. Josep Morta Solé
- Fill de **La Baells**: Mn. Josep Cirera Prat
- Fill de **Bagà**: Mn. Emeteri Ripoll Boixader
- Fill de **Balldan**: Mn. Josep Barniol Armengou
- Fills de **Bellpuig**: Mn. Josep Capdevila Martí; Mn. Francesc Roig Martí; Mn. Francesc Saladrigues Martí

- Fills de **Berga**: Mn. Ramon Armengou Lletjós; Mn. Josep Obiols Compte; Mn. Joan Perarnau Escobet;
- Fills de **Cardona**: Mn. Ramon Guitart Almerich; Mn. Ignasi Boix Benazet
- Fills de **Castell de N'Hug**: Mn. Joan Burniol Orriols; Mn. Joan Camps Burniol
- Fills de **Cervera**: Mn. Pere Anglarill Vila; Mn. Ramon Jové Gassó; Mn. Manuel Molgosa Codina
- Fill de **Ceuró** (Solsonés): Mn. Pere Tort Mossella
- Fill de **Gabarrós**: Mn. Joan Cabanes Vilella
- Fills de **Gironella**: Mn. Josep Bartrina Franquesa
- Fill de **Granyena**: Mn. Pere Ferrer Soler
- Fill de **La Guàrdia** (Berga): Mn. Pius Salvans Coromines
- Fill de **La Guardia de Merlés**: Mn. Josep Vinyes Valls
- Fill de **Miralcamp**: Mn. Josep Carulla Vilalta
- Fill de **Miraver**: Mn. Ramon Canal Selva
- Fills d'**Olius**: Mn. Estanislau Vilar Palou; Mn. Joan Clotet Circuns
- Fill d'**Olvan**: Mn. Manuel Tarrés Pons
- Fill de **Palmerola**: Mn. Ramon Canudes Clotet
- Fill de **Pobla de Lillet**: Mn. Joan Francàs Traveria
- Fill de **Pont de Rabertí**: Mn. Geroni Roca Rossell
- Fill de **Sagàs** (Gironella): Mn. Josep Boixader Serra
- Fills de **St. Llorenç de Morunys**: Mn. Josep Bajona Pintó
- Fill de **S. M. Cast. Vell**: Mn. Eudald Sampons Viladrich
- Fill de **Sta. Maria de Valls**: Mn. Doménech Rafart Gabarrós
- Fill de **Súria**: Mn. Josep Colom Alsina
- Fills de **Tàrrega**: Mn. Gil Castells Rovira; Mn. Ramon Obach Sambola

- Fills de **Torà**: Mn. Xavier Bosch Comellas; Mn. Pere Santamaria Solé
- Fill de **Valdan**: Mn. Josep Barniol Armengou
- Fills de **Vilagrassa**: Mn. Josep Llobet Manós; Mn. Josep Rubiol Felip

Molts d'altres possibles màrtirs no eren fills de la diòcesis, però van exercir el seu ministeri a la mateixa o hi van ser martiritzats. També d'alguns altres s'han introduït les seves causes en altres diòcesis, com per exemple: Mn. Pere Armengol i Martí, natural de Cervera i Mn. Joan Bòria Pomés, natural de Sant Guim de Freixenet,...

Tots ells representen una gran glòria per l'Església i entre tots hem de recollir el seu testimoni per a una possible beatificació. Si pots donar al bisbat testimoni del seu martiri, col·labora-hi!. Et pots dirigir al bisbat preguntant per la notaria per als màrtirs. Recorda que només si es recullen els testimonis que demostrin el seu martiri es podrà arribar a la seva beatificació.

6) Un passat gloriós com el que ens donen els nostres màrtirs, la seva actualitat exemplar i la seva intercessió en el moment present, son fonts d'una gran esperança per a la nostra església diocesana. Evidentment, la seva vida és quelcom que pot ajudar moltes persones de les noves generacions, doncs amb fidelitat fins a la mort van testimoniar el seu cristianisme. El seu exemple de fe resulta veritablement atractiu i creïble. Així doncs, els camps han estat sembrats amb una llavor molt bona; és d'esperar una gran collita. Els ametllers donaran una flor molt bonica, que serà un brillant que reflectirà el blau meravellós del cel. La meravella infinita de Crist brillarà amb nova intensitat a la nostra terra.

APÈNDIX: DOCUMENTACIÓ DE L'EPISCOPAT

Aquesta és la part més important del present llibre.

Sumari: A) “Els nostres màrtirs” per Monsenyor Jaume Traserria; B) Missatge de la CEE (26-10-2007); C) Homilia de la beatificació (28-10-2007); D) Paraules de S. S. Benet XVI (28-10-2007); E) Paraules de don A. Cañizares en la Santa Missa d'acció de gràcies; F) Homilia de la Santa Missa d'acció de gràcies (Roma, 29-10-2007).

A) COMUNICACIÓ DE MONS. JAUME TRASERRA, BISBE DE SOLSONA: “ELS NOSTRES MÀRTIRS”.

ELS NOSTRES MÀRTIRS

Estimats diocesans,

L'últim diumenge del mes de juliol un grup nombrós de fidels vam reunir-nos per celebrar l'eucaristia al Clot dels Aubens, prop de Cervera, on sofriren martiri dotze religiosos carmelites del convent de Tàrrega. Volíem acostar-nos a aquest lloc sant i recordar novament la passió i mort d'aquests màrtirs, que tingué lloc el 29 de juliol de 1936.

Una creu senzilla i una lauda serveixen la memòria d'aquells homes als quals fou presa la vida d'una manera violenta, únicament perquè eren religiosos. Els seus noms són Àngel M. Prat, Eliseu M. Maneus, Eduard M. Serrano, Anastasi M. Dorca, Pere M. Ferrer, Andreu M. Solé, Miquel M. Soler, Joan M. Puigmitjà, Pere-Tomàs M. Prat, Eliseu M. Fontdecava, Josep M. Escoto, Elies M. Garre.

Eren joves, algun solament novici o estudiant. Eren lliures, ho havien deixat tot per seguir el Senyor. Eren pacífics i misericordiosos, no tenien altre propòsit que viure amb tota fidelitat la imitació de Jesucrist.

El proper dia 28 d'octubre aquests religiosos de Tàrrega i el P. Josep Tristany i Pujol, carmelita descalç, fill de Su, i el germà marista Josep Cesari Mercadal, fill de Puig-reig, seran beatificats a Roma juntament amb molts altres màrtirs, víctimes de la persecució religiosa a Espanya dels anys 1936 a 1939.

Aquesta beatificació tan nombrosa vol ser una crida a recordar el fet eloqüent i grandios de tants cristians que han confessat la fe i han donat la vida per amor a

Jesucrist. Són els màrtirs del segle XX. Homes i dones propers a nosaltres que van ser injustament condemnats i portats a la mort. Moriren perdonant i estimant com Jesucrist, el primer màrtir, i ara viuen amb Ell eternament.

1/ Testimonis de fe i d'amor

Les actes martirials de les persecucions dels primers segles recullen el procés verbal seguit davant del tribunal. Una pregunta era decisiva: “Qui és el teu Senyor?”.

Els cristians confessaven amb valentia: “El meu únic Senyor és Jesús, el Fill de Déu fet home, l'únic que salva la humanitat”. Ells sabien que aquesta confessió els comportava el risc de perdre la vida, però no per això ocultaven la seva identitat cristiana.

Per a ells, negar Jesús hauria estat negar-se ells mateixos, ja que la raó del seu viure era el Senyor. Més encara, Jesucrist era la persona estimada, i traïr aquest amor hauria estat lesionar la veritat més fonda del propi cor.

Tots els màrtirs –els del passat i els del nostre temps- fan una admirable i decidida professió de fe i d'amor davant dels qui els acusen. Manifesten que pertanyen al Senyor, que volen ser-li fidels, que són cristians. Aquest reconeixement és la causa de la seva mort.

En els màrtirs es compleixen les paraules de Jesús: “Per causa meua us portaran als tribunals i us assotaran a les sinagogues i compareixereu davant els governadors i els reis perquè doneu testimoni davant d'ells (...) Tothom us odiarà per causa del meu nom. Però el qui es mantindrà ferm fins a la fi se salvarà”. (Mc. 13, 9-13).

2/ El sofriment moral

Els nostres màrtirs van haver de suportar el sofriment moral de veure els germans enfrontats, la convivència trencada i la impossible construcció de la pau.

Per això els màrtirs pregunten, fins a l'últim moment, pels qui els persegueixen, i voldrien que les seves paraules i el seu captivament convertissin el cor dels qui volen el mal i servissin per a la construcció de la pau veritable. Els màrtirs estimaven la seva terra i la seva gent i patien pels esdeveniments violents que trasbalsaven les arrels cristianes d'aquest país. També Jesús va plorar davant la duresa de cor dels habitants

de Jerusalem perquè “no havien sabut reconèixer el moment en què Déu els visitava”. (Lc. 19, 43).

Els nostres màrtirs van sofrir el menyspreu dels qui els acusaven i perseguien. Van haver d'escoltar que l'adhesió a Jesús és pròpia de persones febles i crèdules que no han arribat a la independència que escau a l'home lliure. Optar pel seguiment de Jesús resulta extravagant i no mereix cap consideració. Els màrtirs pateixen en silenci aquest escarni de l'evangeli.

3/ La mansuetud i el perdó

El màrtir és pacient i suporta el sofriment per amor a Jesucrist. No és insensible al desig natural de continuar vivint, ans al contrari. No busca la mort, són els altres els qui plantegen un dilema maleït: negar Déu o perdre la vida; abjurar de la fe o morir; l'apostasia o el martiri.

El màrtir coneix la pròpia feblesa, experimenta la por, però amb l'ajut de Jesucrist esdevé fort, capaç de mantenir-se dempeus fins a la fi. El màrtir perdona els qui el persegueixen. Trenca, així, la violència que engendra violència. Cap maledicció surt dels seus llavis, solament la caritat que tot ho excusa, tot ho suporta, tot ho espera.

El màrtir, abans de negar les seves conviccions de fe i el seu compromís cristià, accepta aquest moment de passió i de calvari i ofereix a Déu la pròpia vida. Així ho feren els nostres màrtirs. Una pau profunda, inexplicable humanament, va acompanyar les seves últimes paraules i els seus últims gestos.

4/ Quin mal han fet?

Pilat va preguntar tres vegades als qui demanaven la mort de Jesús: “Però quin mal ha fet, aquest? Jo no he trobat que hagi comès res que mereixi la pena de mort”. (Lc. 23, 22).

La mateixa pregunta se'ns presenta amb insistència en recordar la condemna i la mort dels nostres màrtirs. No havien comès cap delictes, no eren agitadors socials, no fomentaven l'enfrontament entre germans. Ans al contrari.

Si no hi havia cap raó per condemnar-los, per què se'ls empresonava i maltractava? Si no presentaven resistència ni es revelaven, sinó que perdonaven i obeïen, per què se'ls humiliava i assassinava?

És que algú pot imaginar-se que la memòria de Jesús i del seu evangeli cauran en l'oblit i desapareixeran si s'assassinen tots els qui creuen en Ell i volen viure com Ell?

Aquest semblava el propòsit dels qui causaren un nombre tan gran de màrtirs en la persecució religiosa dels anys 1936 a 1939. A la diòcesi de Solsona la persecució va estroncar la vida de 60 sacerdots i 106 religiosos. Cal afegir-hi també els 42 eclesiàstics, fills del bisbat, que residien fora de la diòcesi.

Hi ha una supèrbia pagana que, sense escoltar, escarneix i condemna, i que, sense cap respecte a la vida, humilia les persones per causa de les seves conviccions religioses i les assassina impunement. El cor de l'home –seduït pel mal- pot arribar a endinsar-se en un abisme de maldat gairebé sense límits.

Els màrtirs ens mostren, en canvi, que el cor de l'home guiat per l'Esperit de Déu pot arribar a estimar tant, que ni el sofriment ni la mateixa mort el separin de l'amor de Crist i dels germans.

5/ L'esperança benaurada

Les paraules y el capteniment dels màrtirs no són explicables sense la gran esperança que arrela en el seu cor i que és un do de Déu. Certament accepten morir, però creuen fermament que, acabada la seva vida en aquest món, veuran el Senyor i viuran amb Ell per sempre. Aquesta és l'esperança que no els abandona. Desitgen vivament arribar a la vida plenament feliç prop de Déu. Alhora, demanen l'ajut misericordiós del Senyor per arribar-hi.

Els màrtirs tenen una confiança plena en la promesa de Jesús: “A tot aquell qui em reconegui davant els homes, també jo el reconeixeré davant el meu Pare del cel” (Mt. 10, 32). És veritat, Déu acull els seus màrtirs a la Ciutat Santa. Allà, el cor dels apòstols, l'estol venerable dels profetes, l'exèrcit esclatant dels màrtirs no cessen mai d'aclamar-lo.

Si per a tots els cristians l'esperança fa viure el goig anticipat dels béns que posseïrem en el món venidor, més encara per als màrtirs. Ells, enmig del sofriment i la foscor, contempen ben de prop la glòria que els espera. A la terra, han compartit els

sofriments de Crist, després de la mort tindran part en el seu regne. Ells són els testimonis de la benaurada esperança.

6/ On són els màrtirs?

El llibre de l'Apocalipsi descriu la ciutat santa de Jerusalem, la que Déu ha preparat des de l'inici de la creació per a la humanitat nova. És una ciutat ideal i esplèndida perquè hi resideix la glòria de Déu.

En aquesta ciutat s'hi reuneixen tots els pobles. Una gran multitud, que ningú no hauria pogut comptar, està a la presència de Déu. És el poble de Déu, el poble que Déu estima, aplegat després de la resurrecció de Jesús.

Els màrtirs, vestits de blanc i amb palmes a les mans, donen culte a Déu i proclamen amb veu forta: “La Salvació ve del nostre Déu que seu al tron i de l'Anyell”.

Els són els que, al llarg de la història de l'Església, ho han donat tot per amor al Senyor, fins la pròpia vida. El sofriment va durar un instant, ara comparteixen la vida de Déu, suprema felicitat de l'home. “Aquests són els qui vénen de la gran tribulació. Han rentat els seus vestits amb la sang de l'Anyell i els han quedat blancs. Per això estan davant del tron de Déu donant-li culte nit i dia dins el seu temple”. (Ap. 7, 14-16).

Units a l'alegria de les comunitats cristianes de Tàrraga i de Cervera, dels religiosos carmelites especialment vinculats als màrtirs, de tots els fidels de la diòcesi de Solsona, presentem la nostra pregària a Déu el nostre Pare:

“Senyor, ens és un motiu d'alegria la corona dels vostres màrtirs; feu que el seu martiri ens consoli i que un nombre tan gran d'intercessors ens obtingui la gràcia de ser més forts en la fe” (Missal Romà, col·lecta del comú dels màrtirs).

+ Jaume Traserra, bisbe de Solsona

28 de setembre de 2007

B) VOSALTRES SOU LA LLUM DEL MÓN (Mt. 5, 14).

MISSATGE AMB MOTIU DE LA BEATIFICACIÓ DE 498 MÀRTIRS DEL SEGLE XX A ESPANYA (ROMA, 28 D'OCTUBRE DE 2007).

LXXXIX ASSEMBLEA PLENÀRIA DE LA CONFERÈNCIA EPISCOPAL ESPANYOLA.

Madrid, 26 d'abril de 2007, festa de Sant Isidor de Sevilla

“Captivats per l'exemple de Jesús i mantinguts pel seu amor, des de l'origen de l'Església molts cristians donaren testimoni de la seva fe fins a vessar la sang. En el decurs dels segles, després dels primers màrtirs n'hi ha hagut molts d'altres.” (Benet XVI).¹

Estimats germans:

Ens gloriem d'annunciar-vos que a la propera tardor, si a Déu plau, seran beatificats a Roma 498 germans nostres en la fe, d'entre els milers que donaren la vida per amor a Jesucrist a Espanya durant la persecució religiosa dels anys trenta del segle XX. Ara l'Església reconeix solemnement que moriren com a màrtirs, testimonis heroics de l'Evangelí.

1. Els màrtirs, signes d'esperança

L'any 1999, aquesta Assemblea Plenària dels bisbes donava gràcies a Déu pels assoliments del segle XX i demanava perdó pels pecats d'aquella centúria, que arribava a la seva fi. D'entre els pecats, recordàvem les “violències inaudites” a les quals el món –i en especial Europa i Espanya- es veieren arrosegats per “ideologies totalitàries, que pretenien imposar per la força utopies terrenes”. I també donàvem gràcies a Déu tot recordant paraules de Joan Pau II que deien que “a l'acabament del segon mil·leni l'Església ha tornat a ser Església de màrtirs”, i que “el testimoni de milers de màrtirs i de sants ha estat més fort que les insídies de la irreligiositat i de l'ateisme”.²

---

¹ Paraules de Joan Pau II a la pregària de l'Angelus en la festa de sant Esteve, 26.12. 05.

² LXXIII Assemblea Plenària de la Conferència Episcopal Espanyola. *La fidelidad de Dios dura siempre. Mirada de fe al siglo XX*. 26 de novembre de 1999, núms. 14-4.

Els màrtirs estan per damunt de les circumstàncies tràgiques que els conduïren a la mort. Amb la seva beatificació glorifiquem Déu per la fe que venç el món (cf. I de Joan, 5, 4) i que supera les foscor de la història i les culpes dels homes. Els màrtirs “han vençut per la sang de l’Anyell i pel testimoniatge del seu martiri, ja que no van estimar tant la vida que els fes por la mort” (Ap. 12, 11). Han donat glòria a Déu amb la seva vida i amb la seva mort, i s’han convertit en signes d’amor, de perdó i de pau. Els màrtirs, tot unint llur sang a la de Crist, són profecia de redempció i d’un futur diví, veritablement millor, per a cada persona i per a tota la Humanitat.

Joan Pau II escrivia: “vull novament proposar a tothom, per tal que mai no s’oblidi, el gran signe d’esperança constituït per tants *testimonis de la fe cristiana* que hi ha hagut en el darrer segle, tant a l’Est com a l’Oest. Ells s’han fet seu l’Evangeli en situacions d’hostilitat i de persecució, sovint fins a la prova suprema de la sang. Aquests testimonis, especialment els que han afrontat la prova del martiri, són un signe eloqüent i grandios que se’ns demana de contemplar i imitar, ja que mostren la vitalitat de l’Església de la qual, juntament amb tota la humanitat, són la llum pel fet que, en les tenebres, hi han fet resplendir la llum de Crist (...) Més radicalment encara, demostren que el martiri és l’encarnació suprema de l’Evangeli i de l’esperança”.³

2. Els nous màrtirs d’Espanya

La beatificació que anem a celebrar serà motiu per a no oblidar el “gran signe d’esperança” que es desprèn del testimoni dels màrtirs. Del ja esmentat segle XX a Espanya, n’han estat beatificades 479 persones en onze cerimònies des de 1987, màrtirs entre els quals hi ha onze beats que actualment ja han estat canonitzats.

En la propera beatificació hi figuraran gairebé cinc-cents màrtirs, cada cas dels quals ha estat estudiat individualment i amb tota cura durant anys. Aquestes persones van patir mort violenta en molts llocs d’Espanya durant els anys 1934, 1936 i 1937. Integren aquest grup els bisbes de Cuenca i de Ciudad Real, a més de molts sacerdots seculars, religiosos agustins, dominics i dominiques, salesians, germans de les escoles cristianes, maristes, diversos grups de carmelites, franciscans i franciscanes, adoratrius, trinitaris i trinitàries, marianistes, missioners dels Sagrats Cors, missioneres del Cor de Maria, seminaristes i laics, joves, casats, homes i dones. Les

---

³ Joan Pau II, exhortació Apostòlica Postsinodal *Ecclesia in Europa*, 13.

biografies i fotografies de totes aquestes persones, així com la consegüent relació que hi ha a les diòcesis actuals, són recollides al llibre *Quiénes son y de dónde vienen. 498 mártires del siglo XX en España*.⁴

Els trets comuns d'aquests homes i dones màrtirs van ser la fe i la pregària, i van estar centrats en l'Eucaristia i en la devoció a Maria; mentre els fou possible i ja en captiveri, participaren de l'Eucaristia i invocaren a Maria amb el rés del sant rosari. Eren apòstols que confessaren amb coratge la seva condició de creients; amatents a reconfortar i mantenir serens els seus companys de presó; refusaren qualsevol proposta que representés rebaixa al captiveri en detriment de la seva identitat cristiana; demostraren fortaleza en ser maltractats i torturats; perdonaren i pregaren pels botxins; en l'últim moment del sacrifici no perderen la pau ni la serenitat i lloaren Déu i proclamaren Crist com a únic Senyor.

3. Testimonis de Déu i de la nova humanitat

Els martiri és el signe més autèntic de l'Església de Jesucrist: una Església formada per homes, febles i pecadors, però que saben donar testimoni d'una fe vigorosa i d'un amor incondicional a Jesucrist, per damunt de la pròpia vida. Els màrtirs són persones de tots els àmbits socials, que han viscut fent el bé i que han patit i han mort renunciant a llur vida i perdonant aquells que els maltractaven, i ens situen davant d'una realitat que supera tota condició humana i ens mou a reconèixer la força i la gràcia de Déu present en la feblesa de la història de la humanitat.

El misteri del martiri no es pot deslligar de la missió de Déu a cada persona. En aquest misteri es realitza el disseny de la Providència (cf. Is. 53, 10).

En Jesús arriba al seu terme tot un seguit de perseguits pels mateixos als quals han estat enviats (cf. Mt. 23, 31 ss), i en Jesús s'inicia un nombre creixent de deixebles que no tindran una sort diferent a la del Mestre (cf. Jn, 15, 20; 16, 1 ss).

Jesús reviu en els deixebles el seu mateix martiri (cf. Ac. 9, 4 ss; Col. 1, 24) i per ells la mort és un guany (cf. Fl. 1, 29). A l'Església, les persecucions són signe i condició de la victòria definitiva de Crist i dels seus; tenen un sentit final i d'obertura cap al Regne; manifesten un avançament del judici i de la instauració completa del

---

⁴ Edice, Madrid 2007.

Regne de Déu (cf. I Pe 4, 17-19), l'avançament del triomf de la vida sobre la mort i el naixement d'un cel nou i una terra nova (cf. Ap. 6, 9 ss; 7, 13-17; 11, 11 s; 20, 4 ss).

4. Una hora de gràcia

La beatificació que anem a celebrar serà una hora de gràcia per a l'Església que peregrina a Espanya i per a tota la societat. Us convidem a preparar-vos com cal per aquesta festa i a participar-hi per tal que es converteixi per a tots en un estímul per la nostra vida cristiana. Ho necessitem molt especialment en aquests moments en els quals la difusió d'una mentalitat laïcista posa en perill la reconciliació en la nostra societat.⁵ Els màrtirs, que moriren perdonant, són un estímul per tal que tots fomentem l'esperit de reconciliació.

Que el testimoni i la intercessió dels màrtirs esperoni i enforteixi la nostra condició de creients, de deixebles i amics del Senyor, que vingué al món per donar testimoni de la veritat (cf. Jn. 18, 37; cf. Ap. 1, 5; 3, 14); que perdonà els seus perseguidors (cf. Lc. 22, 51; 23, 34); que oferí la seva sang com a preu de la redempció salvífica (He. 9, 22) i que, enlairat a la creu, atrau tothom cap a Ell (Jn. 12, 32).

Que el testimoni i la intercessió dels màrtirs enforteixi la nostra esperança i encengui la nostra caritat. Ells, moguts per l'esperança de la Vida eterna, saberen anteposar a la pròpia vida l'amor i l'obediència a la llei evangèlica, la nova llei d'un amor tan gran que promou la dignitat i la llibertat de cada persona. Els màrtirs són testimonis excel·lents de la Veritat que ens fa lliures.

5. Pelegrinatge a Roma i preparació

Convidem i animem tots aquells que puguin anar a Roma per la festa de la beatificació. Allí, arran dels sepulcres dels màrtirs Pere i Pau, juntament amb tants d'altres dels primers temps del cristianisme, lloarem Déu pels nostres màrtirs d'Espanya.

Demaneu informació a les vostres parròquies, centres religiosos i diòcesis per tal de saber la manera d'incorporar-vos a l'esmentat pelegrinatge a Roma. Participeu a

---

⁵ Cf. LXXXVIII Assemblea de la Conferència Episcopal Espanyola. Instrucció Pastoral "*Orientaciones morales ante la situación actual de España*", 23 de novembre de 2006, números 5-13.

les activitats que s'organitzin a fi de preparar-nos tots plegats espiritualment de cara a la beatificació i als actes d'acció de gràcies que s'organitzin, tant si aneu a Roma com si no hi podeu anar.

Preguem ja des d'ara pels fruits d'aquesta beatificació que, amb l'ajut de la gràcia de Déu i la intercessió de Maria, augurem abundants per a tothom.

Oh Déu, que heu enviat el vostre Fill

perquè morint i ressuscitant
ens donés el seu Esperit d'amor.

Els nostres germans,
màrtirs del segle XX a Espanya,
es mantingueren units a Jesucrist
tan radicalment i plena
fins a vessar la seva sang per Ell.

Concediu-nos la gràcia i la joia de la conversió

per tal d'assumir les exigències de la fe;

ajudeu-nos, per la seva intercessió,

i per la de Maria, Reina dels màrtirs,

a ser creadors de reconciliació en la societat

i a promoure una viva comunió

entre els membres de la vostra Església a Espanya;

ensenyau-nos a comprometre'ns

amb els nostres pastors, a la nova evangelització

tot fent de les nostres vides

un testimoni eficaç d'amor a Vós i als germans.

Us ho demanem per Jesucrist,

el Testimoni fidel i veraç

que viu i regna pels segles dels segles. Amén.

C) HOMILÍA DEL CARDENAL JOSÉ SARAIVA MARTINS EN LA SANTA MISA DE BEATIFICACIÓN

Roma (Plaza San Pedro del Vaticano), 28 de octubre de 2007

Eminentísimos Señores Cardenales,

Excelentísimos Señores Obispos y hermanos en el sacerdocio,

Respetables autoridades,

Hermanas y hermanos en Cristo:

1. Por encargo y delegación del Papa Benedicto XVI, he tenido la dicha de hacer público el documento mediante el cual el Santo Padre proclama beatos a cuatrocientos noventa y ocho mártires que derramaron su sangre por la fe durante la persecución religiosa en España, en los años mil novecientos treinta y cuatro, treinta y seis y treinta y siete. Entre ellos hay obispos, sacerdotes, religiosos, religiosas y fieles laicos, mujeres y hombres; tres de ellos tenían dieciséis años y el mayor setenta y ocho.

Este grupo tan numeroso de beatos manifestaron hasta el martirio su amor a Jesucristo, su fidelidad a la Iglesia Católica y su intercesión ante Dios por todo el mundo. Antes de morir perdonaron a quienes les perseguían –es más, rezaron por ellos–, como consta en los procesos de beatificación instruidos en las archidiócesis de Barcelona, Burgos, Madrid, Mérida-Badajoz, Oviedo, Sevilla y Toledo; y en la diócesis de Albacete, Ciudad Real, Cuenca, Gerona, Jaén, Málaga y Santander.

El Catecismo de la Iglesia Católica afirma: “El martirio es el supremo testimonio de la verdad de la fe” (a 2473). En efecto, seguir a Jesús, significa seguirlo también en el dolor y aceptar las persecuciones por amor del Evangelio (cf. Mt 24, 9-14; Mc.13, 9-13; Lc 21,12-19): “*Y seréis odiados de todos por causa de mi nombre*” (Mc 13,13; cf. Jn 15, 21). Cristo nos había anticipado que nuestras vidas estarían vinculadas a su destino.

2. El logotipo de esta beatificación, de una importancia notable por el gran número de nuevos beatos, tiene como elemento central una cruz de color rojo, símbolo del amor llevado hasta derramar la sangre por Cristo. Acompaña a la cruz una palma estilizada, que intencionalmente se asemeja a unas lenguas de fuego, en la que vemos representada la victoria alcanzada por los mártires con su fe que vence al mundo (cfr. 1 Jn 1, 4), así como también el fuego del Espíritu Santo que se posa sobre los Apóstoles el día de Pentecostés, y asimismo la zarza que arde y no se consume con una llama, en la que Dios se presenta a Moisés en el relato del Éxodo y es expresión de su mismo ser: el Amor que se da y nunca se extingue.

Estos símbolos están enmarcados por una leyenda circular, que recuerda un mapa del mundo: “Beatificación mártires de España”. Dice «mártires de España» y no «mártires españoles», porque España es el lugar donde fueron martirizados, y es también la Patria de gran parte de ellos, pero hay también quienes provenían de otras naciones, concretamente de Francia, México y Cuba. En cualquier caso, los mártires no son patrimonio exclusivo de una diócesis o nación, sino que, por su especial participación en la Cruz de Cristo, Redentor del universo, pertenecen al mundo entero, a la Iglesia universal.

Se ha elegido como lema para esta beatificación unas palabras del Señor recogidas en el Evangelio de San Mateo: «Vosotros sois la luz del mundo» (Mt 5, 14). Como declara el Concilio Vaticano II al comienzo de su Constitución sobre la Iglesia, Jesucristo es la luz de las gentes[1]; esa luz se refleja a lo largo de los siglos en el rostro de la Iglesia y hoy, de manera especial, resplandece en los mártires cuya memoria estamos celebrando. Jesucristo es la luz del mundo (Jn 1, 5-9), que alumbra nuestras inteligencias para que, conociendo la verdad, vivamos de acuerdo con nuestra dignidad de personas humanas y de hijos de Dios y seamos también nosotros luz del mundo que alumbra a todos los hombres con el testimonio de una vida vivida en plena coherencia con la fe que profesamos.

3. «He combatido bien mi batalla, he corrido hasta la meta, he mantenido la fe» (2 Tim 4, 7). Así escribe San Pablo, ya al final de su vida, en el texto de la segunda lectura de este domingo. Con su muerte, estos mártires hicieron realidad las mismas convicciones de San Pablo.

Los mártires no consiguieron la gloria sólo para sí mismos. Su sangre, que empapó la tierra, fue riego que produjo fecundidad y abundancia de frutos. Así lo expresaba, invitándonos a conservar la memoria de los mártires, el Santo Padre Juan Pablo II en uno de sus discursos: «Si se perdiera la memoria de los cristianos que han entregado su vida por confesar la fe, el tiempo presente, con sus proyectos y sus ideales, perdería una de sus características más valiosas, ya que los grandes valores humanos y religiosos dejarían de estar corroborados por un testimonio concreto inscrito en la historia»[2].

No podemos contentarnos con celebrar la memoria de los mártires, admirar su ejemplo y seguir adelante en nuestra vida con paso cansino. ¿Qué mensaje transmiten los mártires a cada uno de nosotros aquí presentes?

Vivimos en una época en la cual la verdadera identidad de los cristianos está constantemente amenazada y esto significa que ellos o son mártires, es decir, adhieren a su fe bautismal en modo coherente, o tienen que adaptarse.

Ya que la vida cristiana es una confesión personal cotidiana de la fe en el Hijo de Dios hecho hombre esta coherencia puede llegar en algunos casos hasta la efusión de la sangre.

Pero como la vida de un solo cristiano donada en defensa de la fe tiene el efecto de fortalecer toda la Iglesia, el hecho de proponer el ejemplo de los mártires significa recordar que la santidad no consiste solamente en la reafirmación de valores comunes para todos sino en la adhesión personal a Cristo Salvador del cosmos y de la

historia. El martirio es un paradigma de esta verdad desde el acontecimiento de Pentecostés.

La confesión personal de la fe nos lleva a descubrir el fuerte vínculo entre la conciencia y el martirio.

*“El sentido profundo del testimonio de los mártires –según escribía el Cardenal Ratzinger– está en que ellos testimonian la capacidad de la verdad sobre el hombre como límite de todo poder y garantía de su semejanza con Dios. Es en este sentido que los mártires son los grandes testimonios de la conciencia, de la capacidad otorgada al hombre de percibir, más allá del poder, también el deber y por lo tanto abrir el camino hacia el verdadero progreso, hacia la verdadera elevación humana” (J. Ratzinger, *Elogio della coscienza*, Roma, Il Sabato 16 marzo 1991, p. 89).*

4. Los mártires se comportaron como buenos cristianos y, llegado el momento, no dudaron en ofrendar su vida de una vez, con el grito de «¡Viva Cristo Rey!» en los labios. A los hombres y a las mujeres de hoy nos dicen en voz muy alta que todos estamos llamados a la santidad, todos, sin excepción, como ha declarado solemnemente el Concilio Vaticano II al dedicar un capítulo de su documento más importante –la Constitución *Lumen gentium*, sobre la Iglesia– a la «llamada universal a la santidad». ¡Dios nos ha creado y redimido para que seamos santos! No podemos contentarnos con un cristianismo vivido tibiamente.

La vida cristiana no se reduce a unos actos de piedad individuales y aislados, sino que ha de abarcar cada instante de nuestros días sobre la tierra. Jesucristo ha de estar presente en el cumplimiento fiel de los deberes de nuestra vida ordinaria, entretejida de detalles aparentemente pequeños y sin importancia, pero que adquieren relieve y grandeza sobrenatural cuando están realizados con amor de Dios. Los mártires alcanzaron la cima de su heroísmo en la batalla en la que dieron su vida por Jesucristo. El heroísmo al que Dios nos llama se esconde en las mil escaramuzas de nuestra vida de cada día. Hemos de estar persuadidos de que nuestra santidad –esa santidad, no lo dudemos, a la que Dios nos llama– consiste en alcanzar lo que Juan Pablo II ha llamado el «nivel alto de la vida cristiana ordinaria»[3].

El mensaje de los mártires es un mensaje de fe y de amor. Debemos examinarnos con valentía, y hacer propósitos concretos, para descubrir si esa fe y ese amor se manifiestan heroicamente en nuestra vida.

Heroísmo también de la fe y del amor en nuestra actuación como personas insertas en la historia, como levadura que provoca el fermento justo. La fe, nos dice Benedicto XVI, contribuye a purificar la razón, para que llegue a percibir la verdad[4]. Por eso, ser cristianos coherentes nos impone no inhibirnos ante el deber de contribuir al bien común y moldear la sociedad siempre según justicia, defendiendo –en un diálogo informado por la caridad– nuestras convicciones sobre la dignidad de la persona, sobre la vida desde la concepción hasta la muerte natural, sobre la familia fundada en la unión matrimonial una e indisoluble entre un hombre y una mujer, sobre el derecho y deber primario de los padres en lo que se refiere a la educación de los hijos y sobre tantas otras cuestiones que surgen en la experiencia diaria de la sociedad en que vivimos.

Concluimos, unidos al Papa Benedicto XVI y a la Iglesia universal, que vive en los cinco Continentes, invocando la intercesión de los mártires beatificados hoy y acudiendo confiadamente a Nuestra Señora Reina de los mártires para que inflamados por un vivo deseo de santidad sigamos su ejemplo.

---

[1] CONC. VAT. II, Const. *Lumen Gentium*, n. 1.

[2] JUAN PABLO II, *Mensaje a la VIII Sesión Pública de las Academias Pontificias*, 2003, n. 6.

[3] JUAN PABLO II, Carta Apostólica *Novo Millennio ineunte*, 6-I-2001, n. 31.

[4] BENEDICTO XVI, Enc. *Deus caritas est*, nn. 28-29.

D) PALABRAS DEL SANTO PADRE BENEDICTO XVI (28-10-2007)

Alle ore 12 di oggi, conclusa la Cerimonia di Beatificazione di 498 martiri del XX secolo in Spagna, presieduta in Piazza San Pietro dall'Em.mo Card. José Saraiva Martins, Prefetto della Congregazione delle Cause dei Santi, il Santo Padre Benedetto XVI si affaccia alla finestra del suo studio nel Palazzo Apostolico Vaticano per recitare l'Angelus con i fedeli ed i pellegrini convenuti.

Queste le parole del Papa nell'introdurre la preghiera mariana:

PRIMA DELL'ANGELUS

Cari fratelli e sorelle!

Questa mattina, qui in Piazza San Pietro, sono stati proclamati Beati 498 martiri uccisi in Spagna negli anni Trenta del secolo scorso. Ringrazio il Cardinale José Saraiva Martins, Prefetto della Congregazione delle Cause dei Santi, che ha presieduto la celebrazione e rivolgo il mio saluto cordiale ai pellegrini convenuti per questa lieta circostanza. La contemporanea iscrizione nell'albo dei Beati di un così gran numero di Martiri dimostra che la suprema testimonianza del sangue non è un'eccezione riservata soltanto ad alcuni individui, ma un'eventualità realistica per l'intero Popolo cristiano. Si tratta, infatti, di uomini e donne diversi per età, vocazione e condizione sociale, che hanno pagato con la vita la loro fedeltà a Cristo e alla sua Chiesa. Ad essi ben si addicono le espressioni di san Paolo, che risuonano

nella liturgia di questa domenica: “Il mio sangue –scrive l’Apostolo a Timoteo– sta per essere sparso in libagione ed è giunto il momento di sciogliere le vele. Ho combattuto la buona battaglia, ho terminato la corsa, ho conservato la fede” (2 Tm 4,6-7). Paolo, detenuto a Roma, vede approssimarsi la morte e traccia un bilancio pieno di riconoscenza e di speranza. E’ in pace con Dio e con se stesso ed affronta serenamente la morte, con la consapevolezza di avere speso tutta la vita senza risparmiarlo al servizio del Vangelo

Il mese di ottobre, dedicato in modo particolare all’impegno missionario, si chiude così con la luminosa testimonianza dei martiri spagnoli, che vanno ad aggiungersi ai martiri Albertina Berkenbrock, Emmanuel Gómez González e Adilio Daronch, e Franz Jägerstätter, proclamati Beati nei giorni scorsi in Brasile e in Austria. Il loro esempio sta a testimoniare che il Battesimo impegna i cristiani a partecipare con coraggio alla diffusione del Regno di Dio, cooperandovi se necessario col sacrificio della stessa vita. Non tutti, certo, sono chiamati al martirio cruento. C’è però un “martirio” incruento, che non è meno significativo, come quello di Celina Chludzińska Borzicka, sposa, madre di famiglia, vedova e religiosa, beatificata ieri a Roma: è la testimonianza silenziosa ed eroica di tanti cristiani che vivono il Vangelo senza compromessi, compiendo il loro dovere e dedicandosi generosamente al servizio dei poveri.

Questo martirio della vita ordinaria è una testimonianza quanto mai importante nelle società secolarizzate del nostro tempo. E’ la pacifica battaglia dell’amore che ogni cristiano, come Paolo, deve instancabilmente combattere; la corsa per diffondere il Vangelo che ci impegna sino alla morte. Ci aiuti e ci assista, nella nostra quotidiana testimonianza, la Vergine Maria, Regina dei Martiri e Stella dell’Evangelizzazione.

[Testo originale: Italiano]

DESPUÉS DEL ÁNGELUS

Saludo con afecto a los fieles de lengua española. En particular, saludo a mis Hermanos Obispos de España, a los sacerdotes, religiosos, religiosas, seminaristas y fieles que habéis tenido el gozo de participar en la beatificación de un numeroso grupo de mártires del pasado siglo en vuestra Nación, así como a los que siguen esta oración mariana a través de la radio y la televisión. Damos gracias a Dios por el gran don de estos testigos heroicos de la fe que, movidos exclusivamente por su amor a Cristo, pagaron con su sangre su fidelidad a Él y a su Iglesia. Con su testimonio iluminan nuestro camino espiritual hacia la santidad, y nos alientan a entregar nuestras vidas como ofrenda de amor a Dios y a los hermanos. Al mismo tiempo, con sus palabras y gestos de perdón hacia sus perseguidores, nos impulsan a trabajar incansablemente por la misericordia, la reconciliación y la convivencia pacífica. Os invito de corazón a fortalecer cada día más la comunión eclesial, a ser testigos fieles del Evangelio en el mundo, sintiendo la dicha de ser miembros vivos de la Iglesia, verdadera esposa de Cristo. Pidamos a los nuevos Beatos, por medio de la Virgen María, Reina de los Mártires, que intercedan por la

Iglesia en España y en el mundo; que la fecundidad de su martirio produzca abundantes frutos de vida cristiana en los fieles y en las familias; que su sangre derramada sea semilla de santas y numerosas vocaciones sacerdotales, religiosas y misioneras. ¡Que Dios os bendiga!

E) PALABRAS DEL CARDENAL ANTONIO CAÑIZARES LLOVERA, AL COMIENZO DE LA SANTA MISA DE ACCIÓN DE GRACIAS

Roma, 29 de octubre de 2007

Eminencia Reverendísima,

Ayer participamos con emoción en la solemne beatificación de cuatrocientos noventa y ocho hombres y mujeres –obispos, sacerdotes, religiosos, religiosas, seminaristas, laicos- mártires de la persecución religiosa que, en los años treinta del pasado siglo, afligió a la Iglesia en nuestra patria. La beatificación de ayer, sin duda la más numerosa acaecida hasta el presente, abarca a todo el territorio español, y, por eso, es toda la Iglesia en España la que se alegra con este reconocimiento y hoy, junto a la tumba de San Pedro, y en comunión plena e inquebrantable con su Sucesor, el Papa Benedicto XVI, representado por su Eminencia, viene a agradecer a Dios tan inmenso don con que hemos sido enriquecidos por su gracia y su infinita misericordia.

Al tiempo que queremos expresar nuestro público y común agradecimiento al Santo Padre por este regalo de los nuevos beatos, mártires, que honran a la Iglesia en España, y a la Iglesia Universal, iniciamos, con devoción y agradecimiento, la celebración eucarística en la que unimos la memoria agradecida de estos cuatrocientos noventa y ocho mártires al Memorial del Sacrificio Redentor de Cristo, supremo martirio y testimonio máximo de la verdad de Dios, cumbre y plenitud de la entrega del amor sin límite de Dios a los hombres, sangre del Hijo de Dios derramada para el perdón de los pecados y la reconciliación de todos en una unidad inquebrantable. No en balde “el martirio se consideraba en la Iglesia antigua como una verdadera celebración eucarística, la realización extrema de la simultaneidad con Cristo, el ser uno con Él” (J. Ratzinger, *El espíritu de la Liturgia: una introducción*, p. 80).

¿Cómo no dar gracias, pues, por estos mártires, y por tantos y tantos otros, en muchedumbre incontable, que dieron su vida por Jesucristo como testimonio supremo de la verdad del Evangelio y de la fe? ¿Cómo vibraban los primeros cristianos ante la sangre y la memoria de los mártires! ¿En que estima tan alta ha tenido siempre la Iglesia el martirio y con que belleza ha sido cantado a lo largo de los siglos por los mejores poetas cristianos! Hoy no puede ni debería ser menos. Y por eso, esta mañana, en esta basílica de San Pedro que representa a la

Iglesia Universal y es símbolo de la comunión con Pedro, nos reunimos con júbilo, llenos de esperanza, gozosos, para celebrar, en estos mártires, a esa pléyade inmensa de fieles, contemplada en el Apocalipsis, que “vienen de la gran tribulación y han lavado sus túnicas con la sangre del Cordero (Cf. Ap 7, 14).

No queremos ni podemos olvidar el testimonio de los mártires de la persecución religiosa en España del siglo XX. Ellos manifiestan la vitalidad de nuestras iglesias locales y forman como un gran cuadro del Evangelio de las bienaventuranzas. Estos mártires dieron su vida en testimonio del Dios único, de Dios vivo que es Amor. Su sangre derramada por amor a Dios es el signo y el mayor grito a favor del amor entre los hombres, queridos por Dios hasta el extremo. Ellos constituyen una llamada apremiante a la unidad, a la paz, al reconocimiento y respeto de cada ser humano, al diálogo, a la mano tendida, al perdón y a la reconciliación entre todos. Porque así Dios lo quiere; y ellos entregaron su vida en obediencia y en cumplimiento de la voluntad de Dios, que es misericordioso y nos llama a la misericordia y el perdón.

Eminencia, junto al agradecimiento de todos nosotros, de España entera por presidir esta celebración de acción de gracias, le rogamos transmita al Santo Padre el testimonio de afecto filial y comunión plena de la comunión en España.

F) HOMILÍA DEL CARDENAL TARCISIO BERTONE EN LA SANTA MISA DE ACCIÓN DE GRÁCIAS

Roma, 29 de octubre de 2007

Queridos Hermanos en el Episcopado,

Amados sacerdotes, religiosos, religiosas y fieles laicos:

La Beatificación de cuatrocientos noventa y ocho mártires de España, que celebramos ayer, ha sido una ocasión para constatar una vez más cómo la cadena de cristianos que han sido atraídos por el ejemplo de Jesús y sostenidos por su amor no se ha interrumpido desde los comienzos de la predicación apostólica.

Ahora estamos reunidos para elevar una ferviente acción de gracias al Señor por este acontecimiento eclesial. Queremos acogernos a la intercesión de estos hermanos nuestros, cuya vida se ha convertido para nosotros, y para el pueblo de Dios que peregrina en España y en otros países, en un potente foco de luz y en una apremiante invitación a vivir el Evangelio radicalmente y con sencillez, dando testimonio público y valiente de la fe que profesamos.

Todo martirio tiene lugar ciertamente en circunstancias históricas trágicas que, asumiendo a veces la forma de persecución, llevan a una muerte violenta por causa de la fe. Pero, en medio de ese drama, el mártir sabe trascender el momento histórico concreto y contemplar a sus semejantes desde el corazón de Dios. Gracias a esa luz

que le viene de lo alto, y en virtud de la sangre del Cordero (cf. *Ap* 12,11), el mártir antepone la confesión de la fe a su propia vida, contrarrestando así la agresión con la plegaria y con la entrega heroica de sí mismo. Amando a sus enemigos y rogando por los que lo persiguen (cf. *Mt* 5, 44), el mártir hace visible el misterio de la fe recibida y se convierte en un gran signo de esperanza, anunciando con su testimonio la redención para todos. Al unir su sangre a la de Cristo sacrificado en la cruz, la inmolación del mártir se transforma en ofrenda ante el trono de Dios, implorando clemencia y misericordia para sus perseguidores. Como nos enseña el Papa Juan Pablo II, “ellos han sabido vivir el Evangelio en situaciones de hostilidad y persecución... hasta el testimonio supremo de la sangre... Ellos muestran la vitalidad de la Iglesia... Más radicalmente aún, demuestran que el martirio es la encarnación suprema del Evangelio de la esperanza” (*Ecclesia in Europa*, 13).

De esta forma, el martirio es para la Iglesia un signo elocuente de cómo su vitalidad no depende de meros proyectos o cálculos humanos, sino que brota más bien de la total adhesión a Cristo y a su mensaje salvador. Bien sabían esto los mártires, cuando buscaron su fuerza no en el afán de protagonismo, sino en el amor absoluto a Jesucristo, a costa incluso de la propia vida.

Para comprender mejor el verdadero sentido cristiano del martirio debemos, pues, dejar que hablen los propios mártires. Ellos, con su ejemplo, nos han confiado un testamento que a veces no nos atrevemos a abrir. En cambio, si les prestamos atención, sus vidas nos hablarán sin duda de fe, de fortaleza, de generosa valentía y de ardiente caridad, frente a una cultura que trata de apartar o menospreciar los valores morales y humanos que nos enseña el propio Evangelio.

De todos es conocido que el siglo XX dio a la Iglesia en España grandes frutos de vida cristiana: la fundación de congregaciones e institutos religiosos dedicados a la enseñanza, a la asistencia hospitalaria y a los más pobres y a diversas obras culturales y sociales. Destacan también grandes ejemplos de santidad, así como un elevado número de mártires Obispos, sacerdotes, seminaristas, religiosos, religiosas y fieles laicos.

Estos mártires no han sido propuestos al pueblo de Dios por su implicación política, ni por luchar contra nadie, sino por ofrecer sus vidas como testimonio de amor a Cristo y con la plena conciencia de sentirse miembros de la Iglesia. Por eso, en el momento de la muerte, todos coincidían en dirigirse a quienes les mataban con palabras de perdón y de misericordia. Así, entre tantos ejemplos parecidos, resulta conmovedor escuchar las palabras que uno de los religiosos Franciscanos de la Comunidad de Consuegra dirigía a sus hermanos: «*Hermanos, elevad vuestros ojos al cielo y rezad el último padrenuestro, pues dentro de breves momentos estaremos en el Reino de los cielos. Y perdonad a los que os van a dar muerte*».

Por eso, estos nuevos Beatos han enriquecido a la Iglesia de España con su sacrificio, siendo hoy para nosotros testimonio de fe, de esperanza firme contra todo temor y de un amor hasta el extremo (cf. *Jn* 13,1). Su muerte constituye para todos un importante acicate que nos estimula a superar divisiones, a revitalizar nuestro compromiso eclesial y social, buscando siempre el bien común, la concordia y la paz.

Estos queridos hermanos y hermanas nuestros, entre los cuales se encontraban también dos franceses, dos mexicanos y un cubano, precisamente por su amor a la vida entregaron la suya a Cristo. Vivieron una vida ejemplar, dedicados plenamente a sus diferentes apostolados, convencidos de la opción religiosa que habían hecho o del cumplimiento de sus deberes familiares. Estos testigos humildes y decididos del Evangelio son luminarias que orientan nuestra peregrinación terrena. Al venerar hoy a todos ellos que, como nos enseña el libro del Apocalipsis, “*vienen de la gran tribulación*” (*ibíd.*, 7,14), suplicamos al Señor que nos conceda su fe intrépida, su firme esperanza y su profunda caridad.

Queridos hermanos y hermanas, nos encontramos en Roma, donde en los comienzos de la Iglesia un sinfín de mártires confesaron su fe en Cristo hasta derramar su sangre. Tanto aquellos cristianos de la primera hora, como los que ayer han sido beatificados, no sólo han de suscitar en nosotros un mero sentimiento de admiración. Ellos no son simples héroes o personajes de una época lejana. Su palabra y sus gestos nos hablan a nosotros y nos impulsan a configurarnos cada vez más plenamente con Cristo, encontrando en Él la fuente de la que brota la auténtica comunión eclesial, para dar en la sociedad actual un testimonio coherente de nuestro amor y entrega a Dios y a nuestros hermanos.

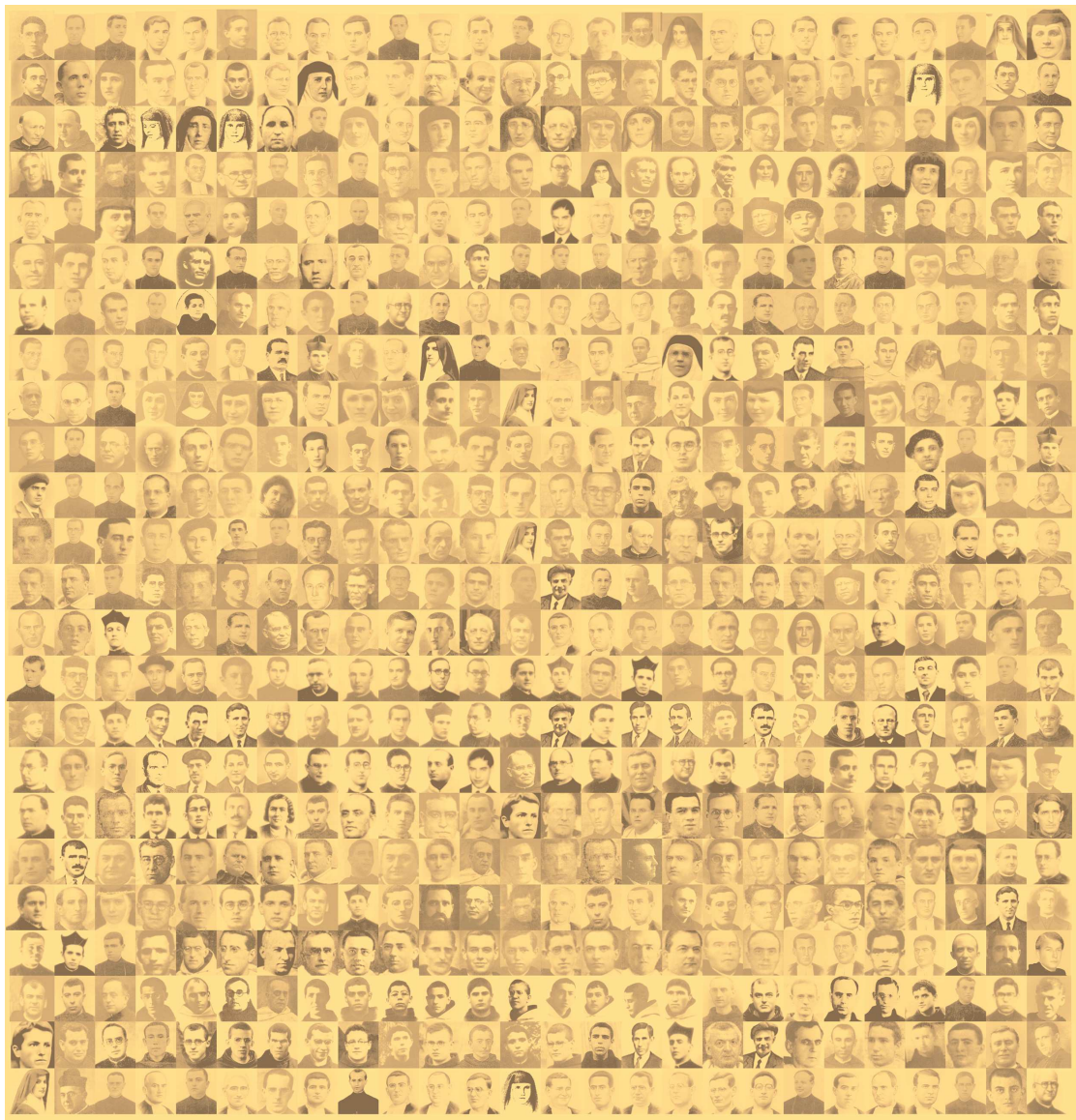
Ellos nos ayudan con su ejemplo y su intercesión para que, en la hora presente, no nos dejemos vencer por el desaliento o la confusión, evitando la inercia o el lamento estéril. Porque éste es también, como lo fue el suyo, un tiempo de gracia, una ocasión propicia para compartir con los demás el gozo de ser discípulos de Cristo.

Con su vida y el testimonio de su muerte nos enseñan que la auténtica felicidad se halla en escuchar al Señor y en poner en práctica su Palabra (cf. *Lc* 11, 28). Por eso el servicio más precioso que podemos prestar hoy a nuestros hermanos es ayudarles a encontrarse con Cristo, que es “*el Camino, la Verdad y la Vida*” (cf. *Jn* 14, 6), el único que puede saciar las más nobles aspiraciones humanas.

Dios quiera que esta Beatificación suscite en España una fuerte llamada a reavivar la fe cristiana e intensificar la comunión eclesial, pidiendo al Señor que la sangre de estos mártires sea semilla fecunda de numerosas y santas vocaciones al sacerdocio y a la vida consagrada, así como una constante invitación a las familias, fundadas en el sacramento del Matrimonio, a que sean para sus hijos ejemplo y escuela del verdadero amor y “santuario” del gran don de la vida.

Finalmente, pidamos también al Señor que el ejemplo de santidad de los nuevos mártires alcance para la Iglesia en España y en las otras Naciones de las cuales algunos de ellos eran originarios, muchos frutos de auténtica vida cristiana: un amor que venza la tibieza, una ilusión que estimule la esperanza, un respeto que dé acogida a la verdad y una generosidad que abra el corazón a las necesidades de los más pobres del mundo.

Que la Virgen María, Reina de los Mártires, nos obtenga de su divino Hijo esta gracia que ahora, con total confianza, ponemos en sus manos de Madre. Amén.

ÍNDEX

PRÒLEG DEL SR. BISBE DE SOLSONA, MONSENYOR JAUME TRASERRA (pàg. 4)

ADVERTÈNCIA INICIAL. FONTS UTILITZADES I D'ALTRA BIBLIOGRAFIA (pàg. 5)

INTRODUCCIÓ

- 1) Els màrtirs, avui (pàg. 7)
- 2) Martiri i amor (pàg. 7)
- 3) Martiri i unió social (pàg. 7 i 8)
- 4) Martiri i testimoni (pàg. 8)
- 5) Gran beatificació (pàg. 8)

CAPÍTOL I: MARTIRIS A LA DIÒCESI

A) CERVERA-TÀRREGA: 12 MARTIRIS

- 0) Tàrrega-Cervera: Martiri de 12 carmelites (pàg. 9)
- 1) Beat P. Àngel Maria Prat i Hostench (1896; 1936) (pàg. 10)
- 2) Beat P. Eliseu Maria Maneus i Besalduch (1896; 1936) (pàg. 10)
- 3) Beat Dr. P. Anastasi Maria Dorca i Coromina (1907; 1936) (pàg. 11)
- 4) Beat P. Eduardo Maria Serrano i Buj (1912; 1936) (pàg. 11)
- 5) Beat fra Pere Maria Ferrer i Marín (1909; 1936) (pàg. 12)
- 6) Beat fra Andreu Maria Solé i Rovira (1918; 1936) (pàg. 12)
- 7) Beat fra Miquel Maria Soler i Sala (1919; 1936) (pàg. 13)
- 8) Beat fra Joan Maria Puigmitjà i Rubió (1919; 1936) (pàg. 13)
- 9) Beat fra Pere-Tomàs Maria Prat i Colldecarrera (1919; 1936) (pàg. 14)
- 10) Beat fra Eliseu Maria Fontdecava i Quiroga (1881; 1936) (pàg. 14)
- 11) Beat fra Josep Maria Escoto i Ruiz (1878; 1936) (pàg. 15)
- 12) Beat fra Elies Maria Garre i Egea (1909; 1936) (pàg. 15)

B) BALSARENY: BEATS RAIMUNDO I FRANCESC MAGÍ

- 1) Beat Raimundo Eloy Serra (1876; 1936) (pàg. 16)
- 2) Beat Francesc Magí Tost (1915; 1936) (pàg. 16)

CAPÍTOL II: FILLS DE LA DIÒCESI MARTIRITZATS

- 1) Beat Josep Cesari Mercadal, fill de Puig-reig (1903; 1936) (pàg. 17)
- 2) Beat Josep Tristany Pujol, fill de Su (1872; 1936) (pàg. 17)

CAPÍTOL III: ALTRES MÀRTIRS

A) BERGA: ANTONI, JOSEP, FÈLIX, JOSEP LLUÍS, JOSEP MARIA I RUPERTO

- 1) Beat Antoni Serra Hortal (1880; 1936) (pàg. 18)
- 2) Beat Josep Trilla Lastra (1908; 1937) (pàg. 18 i 19)
- 3) Beat Fèlix España Ortiz (1889; 1936) (pàg. 19)
- 4) Beat Josep Lluís Carrera Comas (1881; 1936) (pàg. 19)
- 5) Beat Josep M. Aragonés Mateu (1886; 1936) (pàg. 20)
- 6) Beat Ruperto García Arce (1908; 1936) (pàg. 20)

B) MOLLERUSSA: ANTONI, JAUME, JOSEP

- 1) Beat Josep Figuera Rey (1912; 1936) (pàg. 21)
- 2) Beat Jaume Mases Boncompte (1874; 1936) (pàg. 21)
- 3) Beat Antoni Jaume Secases (1905; 1936) (pàg. 22)

C) TÀRREGA: TERESA, FRANCESCA I ÀNGEL

- 1) Religioses màrtirs:
Beata Teresa (1875; 1936) i Beata Francesca (1880; 1936) (pàg. 22)
- 2) Beat Àngel Maria Presta Batlle (1915; 1936) (pàg. 23)

EPÍLEG (pàg. 24, 25 i 26)

APÈNDIX: DOCUMENTS DE L'EPISCOPAT

- A) Monsenyor Jaume Traserra, "Els nostres màrtirs" (pàg. 27-31)
- B) Missatge amb motiu de la beatificació de 498 màrtirs (26-04-2007) (pàg. 32-36)
- C) Homilia de la Santa Missa de beatificació (pàg. 37-40)
- D) Paraules del Sant Pare a l'Àngelus del dia de la beatificació (pàg. 40-42)
- E) Paraules inicials del card. Cañizares en la Missa d'acció de gràcies (pàg. 42-43)
- F) Homilia en la Santa Missa d'acció de gràcies. (pàg. 43-45)